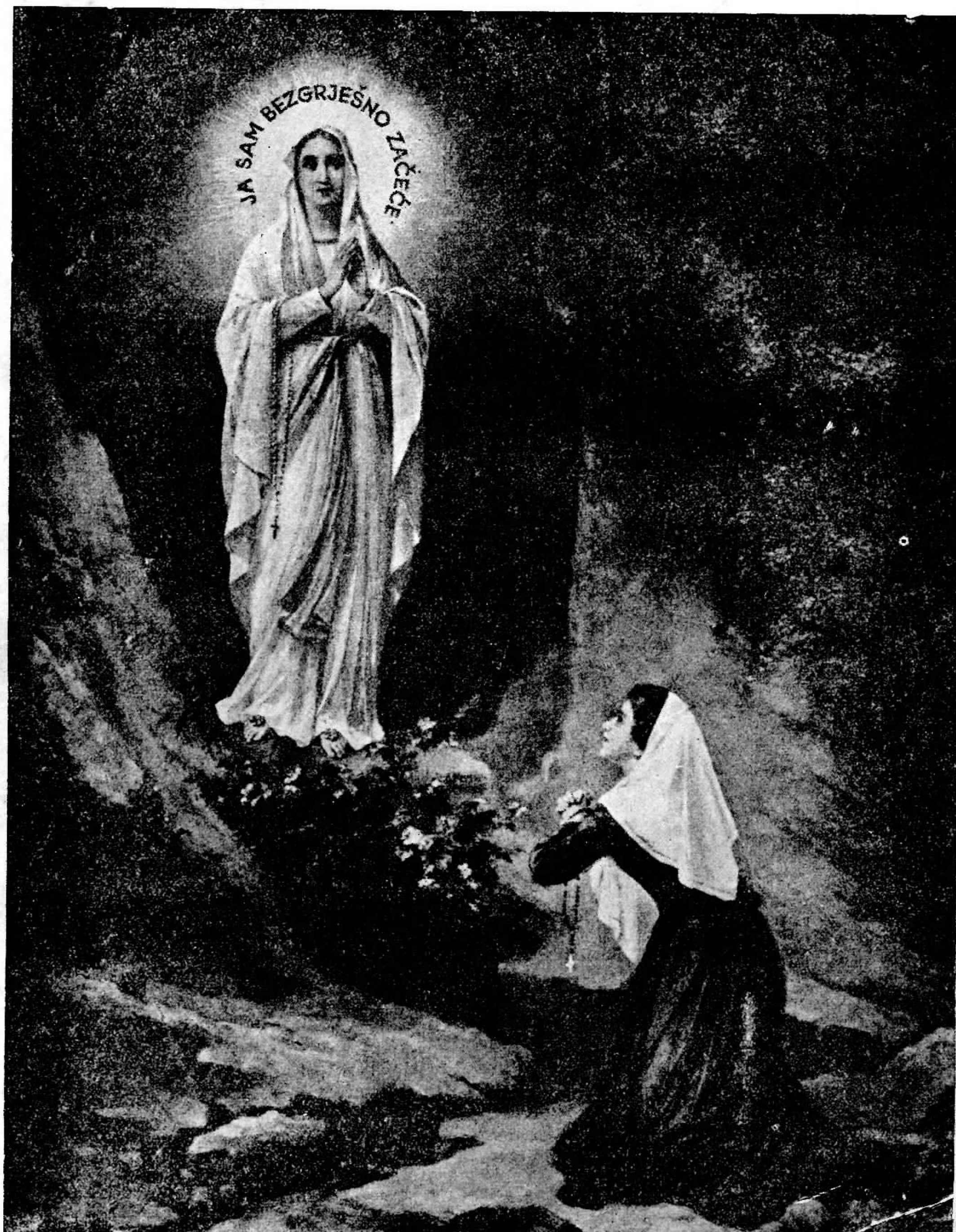
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

1935 BROJ 2

2516

VELJAČA 1935.

1. P. Ignacije, biskup antiohijski, mučenik. — Prvi petak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi Božanskoga Srca prema nama.

2. S. **Svijećnica.** „Danas je Marija prikazala Dijete Isusa u hramu i Simeon, nadahnut Duhom Svetim, primio ga je na svoje ruke, blagoslivljajući Gospodina". — U Crkvi se slavi prikazanje Isusovo u hramu i svijetlo očišćenje Marijino. I Bl. Djevica i mali Isus podvrgnuli su se zakonu Mojsijevom, da nama dadu primjer poslušnosti. Isus, Zakonodanac nije vezan ni na kaki zakon. Bl. Djevica, sva čista i prečista nije trebala u hram na kakvo čišćenje. Oboje su izvršili zakon na primjer nama. Starac Simeon prozvao je Isusa tom zgodom svijetlom svijeta. Zato se na današnji dan blagoslivlju svijeće. Dobri kršćani pružaju ove svijeće umirućima, a zapale ih uz molitvu i za nevremena ili nezgode. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje (Ujedno i opće odrešenje), članovi Bratovština sv. Krunice, karmelskog škapulara, Marijinih kongregacija i Družbe kršć. obitelji. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Neokaljanoj, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

3. **N. 4. po Bogojavljenju.** Blaž, biskup, mučenik. — Prva nedjelja u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine svete Krunice uz svoje uvjete. Ostala oproštenja kao na prvi petak. — Počinje devetnica Gospi Lurdskoj.

4. P. Veronika, djevica.

5. U. Agata, djevica, mučenica.

6. S. Doroteja, djevica. — Prva srijeda. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

7. Č. Romuald, opat. — Prvi četvrtak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.

8. P. Ivan Matski, ispovjednik.

9. S. Ćiril Aleksandrijski, biskup, crkveni učitelj.

10. **N. 5. po Bogojavljenju.** Školastika, djevica.

11. P. Ukazanje Gospe u Lurdu. „Danas se slavna Kraljica neba ukazala na toj zemlji, danas je narodu svome donijela riječi spasenja i mira". — Vjernicima se toplo preporuča, da obave lurdske pobožnosti Ujedno se stavlja na srce širenje glasila i gradnja lurdske crkve u Zagrebu.

12. U. Eulalija. — Spomendan krunisanja svetog Oca Pape Pija XI. Vjernicima se toplo preporuča, da i danas i često mole za vrhovnu glavu svete Crkve.

13. S. Fuska i Mavra.

14. Č. Valentin, mučenik.

15. P. Faustin i Jovita, mučenici. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

16. S. Julijana, djevica, mučenica.

17. **N. Sedamdesetnica.** Korizma još nije počela, no ljubičasta boja misnoga ruha upozoruje na pokoru. Blizu su dani posta i pokore. Baš u ove dane mnogi kršćani prekoračuju svaku mjeru u zabavama. Zabave same po sebi Crkva ne osuđuje, no od svojih vjernika traži, da u tom ne griješe.

18. P. Simeon, biskup jeruzalemski, mučenik.

Bernardica, djevica, uboga pastirica, kojoj se u Lurdu ukazala nebeska Majka. Bernardica je proglašena svetom na blagdan Bezgriješnog Začeća godine 1933.

19. U. Konrad. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

20. S. Eleuterije, biskup.

21. Č. Eleonora.

22. P. Stolica sv. Petra u Antiohiji — Sv. Petar, apostol je stolovao najprije u Antiohiji. Odanle je otišao u Rim, gdje je stolovao trajno do svoje mučeničke smrti. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

23. S. Petar Damijan, biskup, crkveni učitelj.

24. **N. Šezdesetnica.** — Matija, apostol, izabran na mjesto Jude izdajice. — Potpuno oproštenje mogu dobiti uz obične uvjete članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje svete vjere. Zadnja nedjelja u mjesecu. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti oni vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Krunicu Gospinu.

25. P. Viktorin.

26. U. Aleksander, mučenik.

27. S. Leandar, mučenik.

28. Č. Teofil i Roman.

Dr D. Hren.

XIV. Hodočašće u Lurd

Trinaest puta je već pošlo iz naših strana hodočašće u Lurd k Našoj Gospi Lurdskoj. A sada spremamo četrnaesto hodočašće. Ono će poći u mjesecu kolovozu (augustu) slijedeće godine. Poći ćemo, jer i nas Gospa Lurdska zove na ono sveto mjesto, gdje Je slave na osobiti način već blizu osamdeset godina razni narodi iz dalekih zemalja. Ne ćemo, da zaostanemo za njima. I nas poziva Gospa kao i njih riječima, koje je rekla Bernardici: „Hoću da mi dolazi ovamo mnogo naroda. Hoću da dolaze u procesijama!" Spremajmo se dakle na četrnaesto hodočašće u Lurd, koje polazi u mjesecu kolovozu (augustu) iz Zagreba.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Šušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA VIII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 2.

77. GODIŠNJICA LURDSKIH UKAZANJA

11. veljače (februara) navršuje se 77 godina, otkako se Gospa prvi puta ukazala siromašnoj Bernardici.

Prenesimo se duhom u Gospin Lurd. Predstavimo si onu spilju, u kojoj se Gospa ukazala. Gledajmo u duhu djevojčicu Bernardicu, koja kleči pred spiljom .Oči je svoje uprla u Gospu, koja stoji nad ružinim grmom u pećini masabjelskoj. Unaokolo vlada mrtva, zimska tišina. Samo žuborenje maloga potočića i valovi rijeke Gave, pokraj spilje, zaigrali su veselije i kao da pjevaju pjesmu nad divnim prizorom, gdje se ponizna i prečista nebeska Gospa razgovara sa neukom, poniznom i čistom djevojčicom Bernardicom.

Poniznost i čistoća je ona veza, koja je Gospin pogled svratila na malu Bernardicu. Zato je dobro , da bar jednu od ovih kreposti promotrimo prigodom god. ljudskih ukazanja.

Poniznost Bernardičina.

»Ja ne znam blagosivljati«, govorila je Bernardica.

Ljudi su naime nakon prvih ukazanja Gospinih mnogo na nju navaljivali s molbama, da ruke svoje položi na razne pobožne predmete. Držali su, da će njezinim dodirom biti ti predmeti posvećeni i da se onda moraju smatrati svetim relikvijama. Svaki puta bi Bernardica u svojoj velikoj poniznosti odbijala takove molbe riječima: »Ja ne znam blagosivljati«. Ovakovi su događaji lijepi primjeri Bernardičine poniznosti. Možda bi drugi netko rado udovoljio takovim željama vjernika, ali Bernardica nije htjela povrijediti svoju poniznost.

Drugi dokaz, kako je iskrena bila poniznost Bernardičina, što je spremno ostavila Lurd i otišla daleko, daleko u samostan u Neveru. Nama je tako teško ostaviti mjesto, u kome smo odrasli i s kojim nas vežu lijepe uspomene i lijepi proživljeni dani. Kako li je tek Bernardica bila vezana uz svoju dragu spilju, gdje joj se Gospa osamnaest puta ukazala, gdje su se već događala tolika čudesa po zagovoru Gospinom i tamo su dolazile već i tolike velike i česte skupine ljudi u hodočašćima. No Bernardica ga je ostavila spremno, jer ju je glas Božji zvao u samostan i na drugo mjesto.

Druga bi osoba koja bi doživjela ono, što je doživjela Bernardica sigurno željela ostati u Lurdu, da je ondje vide i da ona gleda daljnje čudesne događaje pred spiljom, koje je Gospu započela njezinim posredovanjem. Druga bi osoba željela, da se pokaže množini ljudi, koji su onamo dolazili, željela bi, da im pripovijeda o nebeskim milostima kao da je ona uzrok tih milosti, a ne tek nevrijedno orudje u rukama Božjim. A gle Bernardica se tomu rado uklanja. Ona se ni u samostanu rado ne pokazuje i ne govori o tome. Ona i tamo živi kao jedna od najzadnjih sestara i služkinja.

Bernardica je bila ponizno djevojče, zaostala u razvoju za svoje godine, vrlo niska roda, veoma jednostavno odjevena, ponizna u svom vladanju i svojim mislima. Drugo dijete, koje ne bi bilo tako ponizno, ne bi ni primilo na sebe tolike kušnje, koje joj je poslala Gospa, a ona ih je podnijela i strpljivo podnosila od prvoga dana ukazanja. Rugali joj se i ismijehavali je na razne načine, jer joj nijesu htjeli vjerovati mnogi obrazovani ljudi, da joj se Gospa javlja.

Zašto Gospa odabire Bernardicu?

Upravo velika poniznost Bernardičina je razlog, da ju je Gospa odabrala za svoju miljenicu i posrednicu u lurdskim ukazanjima i čudesima. Bernardičina velika jednostavnost i poniznost učinila ju sličnom i dragom Gospi, koja je i sama najsavršeniji uzor poniznosti. I Njezina je poniznost razlogom velikih milosti Božjih.

Marijina velika poniznost je bila osobito mila Gospodinu. Zato Je Gospodin odabra za Majku Sinu Božjemu. Njezina lična jednostavnost i smjernost, kojom se Ona sama smatrala najnižom i najnedostojnijom pred Bogom, svidila se Gospodinu, koji veli po Apostolu Petru: »Oholima se protivi Gospodin, a poniznima daje milost«. Da je to tako i Sama Gospa za sebe to priznaje u onoj divnoj svojoj pjesmi, koju je ispjevala, kad je došla u pohode sv. Elizabeti. Ona govori: »Veliča duša moja Gospoda i obradova se duh moj u Bogu, spasu mojemu. Jer pogleda na poniznost službenice svoje . . . i milosrđe Njegovo od koljena do koljena na onima koji se Njega boje... On skida sprijestolja ohole mogućnike, a uzvisuje ponizne...«

Nesamo da je Gospodin nagradio poniznost Gospinu materinstvom Božjim, nego tu krepost toliko cijeni, da je htio da i cijeli život Marijin bude neprestani uzor poniznosti. On čuva i ostavlja Mariju u neprestanoj poniznosti, koja je Njoj tako mila. To se vidi i iz onih riječi, koje Njoj govori i iz onih, koje o Njoj govori.

Kad je ostao u hramu jerusalemskom i tamo Ga našli sv. Josip i Marija, On im govori: »Zašto ste me tražili, zar ne znate da mi valja biti u domu Oca mojega. Kao da je htio kazati Mariji: »Ako si Ti moja majka po naravi ljudskoj, zar ne znaš, da je moj Otac nebeski i valja mi da se više obazirem na svoje obveze više i svrhunaravne, koje me vežu s Ocem, nego na naravnu obvezu krvi, koju imam od Tebe«.

Kad Ga je Marija upozorila u Kani Galilejskoj na svadbi, da je ponestalo vina, odgovori Joj: »Ženo što ja imadem s Tobom? Još nije došao moj čas«. Isus je htio kazati: »Ja radim kao Sin Božji, ne kao sin Marijin. Ja sam sebi

pridržao čas kad ću pokazati svoju moć«. A Marija je ipak znala, što znače one riječi, koje Joj je kazao, pa reče svatovima: »Pripravite sve što vam kaže«.

I opet s križa govori Isus svojoj Majci jednostavno: »Ženo, evo Ti sina«, pokazujući na sv. Ivana, apostola.

Lurd je škola poniznosti.

To su mjesta, koja nam se na oko čine za Mariju vrlo neprijatna, a uistinu im je svrha vrlo velika i važna. Njima je htio Spasitelj istaknuti tri veoma važne stvari. Prvo je, da je On u prvome redu Sin Božji, koji imade božansku vlast i božanske nakane zbog kojih je došao na svijet. A drugo je, što je sam Sin Božji htio, da Marija ostane pred tadanjim svijetom ono zbog čega Ju je i odabrao za svoju majku i što je Ona sama željela, a to je ponizna službenica Božja; a da se ne ističe kao velika Mati Božja. I treće, tim je zgodama pokazao Spasitelj, koliko cijeni poniznost uopće, a napose Marijinu. Osim toga Marija nije imala nikada ni napasti, da se ponese pred ljudima time, što Njezin Sin Isus ozdravljuje bolesne, uskrsava mrtve, čini čudesa.

Tako se eto ni Bernardica nije nikada ponosila ni lurdskim ukazanjima ni čudesima.

Zato će nam uvijek Marija, Bernardica i Lurd ostati najjača škola poniznosti. I kolikogod će se godina vraćati godišnjica lurdskih ukazanja, uvijek će svijet učiti ono, što govori sv. Petar u svojoj poslanici: »Oholima se protivi Gospodin, a poniznima daje milost« ili one riječi iz Marijine pjesme »Veliča duša moja Gospoda (Magnifikat)«: »I obradova se duh moj u Bogu spasu mojemu, jer pogleda na p o n i z n o s t s l u ž b e n i c e s v o j e.... i milosrđe je Njegovo od koljena do koljena na onima, koji se N j e g a b o j e... On skida s prijestolja oholice, a u z v i s u j e p o n i z n e...

Dr P. Lončar

MALOJ BERNARDICI

Svojim si očima gledala Onu,
koju sam Gospod sa zemlje uze,
da vrta nebeskog bude
najljepše
ures — cvijeće;
svojim si očima gledala Onu
kojoj se divi čitavo nebo,
a nikad dosta
nadivit se neće.
O reci, zar nijesi plakala od sreće,
kada te Ona tako milo zvala...
Zar nijesi tada i presretna bila,
Bernardo mala!
Svojim si očima gledala Onu,
kojoj je lice kao sunce sjajno,
Njeno odijelo — kao snijeg bijelo,
a četa je svuda
anđela prati;
svojim si očima gledada Onu,
koju mi nikad vidjeli nismo,
a ipak svi Je ljubimo žarko,
jer nam je naša
Predobra Mati.
O reci, zar nijesi osjećala radost,
kada ti Ona krunicu dala,
Zar nijesi radost osjećala rajsku,
Bernardo mala!
I nijesi mogla dugo ostat s nama,
nevino ti srce čeznulo sve više
za ljubav žarku
i ljepotu One,
kojoj u tiho predvečerje zvona
sa naših zvonika
tako milo zvone...
I naša duša čezne za ljepotom,
i naše srce ljubavi je željno,
pa daj da što prije i nas zovne Ona,
koja je tebe
kao Mati zvala;
O daj da i nas zovne
u lijepo nebo,
Bernardo mala!

A. Kokić

LURDSKA OZDRAVLJENJA U GODINI 1934.

Ured za liječnička ustanovljenja lurdskih ozdravljenja tijekom 1934. godine imao je mnogo posla. Njegov prošlogodišnji rad je približno jednak prijašnjim godinama.

Broj liječnika, koji su se zapisali u registar, da mogu učestvovati u radu oko utvrđivanja čudesa, bio je nešto manji nego preklani tj. 797 liječnika — dok je godine 1933. bilo njih 896. Predsjednik toga ureda liječnik dr A. Vallet ovako izvješćuje o tom:

»Zajedno s nama, stalnim članovima, studirao je pojedina ozdravljenja i veliki broj sveučilišnih profesora, te su oni i ovjerili zapisnike.

U svemu smo priznali 14 nadnaravnih ozdravljenja i to ova:

1.) 20. augusta 1933. je ozdravio desetgodišnji dječak Joucan od gnojne grbe pod zatiljnom kosti. Došao je u Lurd s narodnim francuskim hodočašćem.

2.) 24. augusta 1933. je ozdravila od tuberkuloze trbuha u naglom razvoju gospođica Magdalena Vincenot, koja je došla s hodočašćem iz Naucy-a.

3.) 24. augusta 1933. je ozdravila od sirastonagnojene tuberkuloze plućiju, pretežno razvijene na lijevoj strani, gospođica Marija Engel, koja je došla s hodočašćem iz Nancy-a.

4.) 4. februara 1933. je ozdravila od tumora (gnojne izrasline) u mozgu gospođa Pillot, koja je došla s hodočašćem iz Nancy-a.

5.) 1. jula 1933. je od šupljikavog tumora na lijevom zaušnjaku ozdravila gospođa Ivana Dhayer, koja je došla s hodočašćem iz Arras-a.

6.) 30. juna 1933. je ozdravila od kronične upale potrbušnice gđica Alojzija Cattaneo, koja je došla s hodočašćem iz Arras-a.

7.) 28. juna 1933. je ozdravila od grbe, razvijene na donjem dijelu tijela, gđica Rajmunda Leducq, koja je došla s hodočašćem iz Arras-a.

8.) 19. aprila 1933. je ozdravila od tuberkuloze trbuha i plućiju gđica Helena Perdereau, koja je došla s hodočašćem iz Pariza.

9.) 6. augusta 1933. je ozdravila od izrasline na leđima gđica Elizabeta Frateur, koja je došla s belgijskim hodočašćem.

10.) 4. juna 1933. je ozdravila od čirova na želucu sestra Gertruda, koja je došla s belgijskim hodočašćem iz Bruxellesa.

11.) 30. marta 1933. ozdravila je od zapaljenja bubrega i bubrežnog horita sa kolibacilima gđica Marija Racdt, koja je došla s belgijskim hodočašćem iz Tourinai-a.

12.) 12. jula 1933. je ozdravila od zarazne upale potrbušnice i vodene bolesti bubrega gđica Augustina Levrot, koja je došla s hodočašćem iz Nice.

13.) 10. oktobra 1933. je ozdravila od gnojne grbe gđica Marianand.

14.) 13. februara 1933. je ozdravila od vratne grbe gđica Klara Vivien.

Veći dio bolesnika je prije dolaska u Lurd bio pod stručnom njegom u zavodima profesora, ili pod njegom liječnika u bolnicama i na klinikama. I oni su o njihovim bolestima izdali svjedodžbe. S potpunim i nesumnjivim svjedodžbama stručnjaka u rukama valjano smo pregledali ozdravljenje i težinu predašnjeg stanja. Tako smo, eto, mogli priznati 3 ozdravljenja iz Nancy-a i 3 iz Arrasa.

Znao nas je tkogod višeput zapitati: »Ima li sada manje čudesnih ozdravljenja nego prije«. No, na to pitanje ne možemo odgovoriti, jer sve slučajeve nismo ni istražili. Mnogo umanjuje našu djelatnost siromaštvo izvora o razvitku bolesti, nedovoljno nabrajanje simptoma, pomanjkanje najpotrebnijih i najednostavnijih pregleda u laboratorijima, te bojazan, da li je postavljena ispravna diagnoza i navedeno pravo stanje bolesti.

Vanredno je lijepo i za bolesnika vrlo sretno utvrditi ozdravljenje, ali za nas liječnike beskorisno, ako nismo prije njega isporedili u svjedodžbama navedeno stanje s našim konačnim sudom. I, zaista, potrebna nam je najveća strogost — koju, čak, nazivaju tvrdoglavošću — da uza sve poteškoće izbjegnemo sumnji, da smo bili prevareni bilo hinjenjem, bilo zlom nakanom.

Ove smo, dakle godine 1934. priznali 14 čudesnih ozdravljenja od 88 bolesnika, koji su (prije godinu dana) zadobili zdravlje i koje smo pregledali te potpisali zapisnik. Od ona 74 ozdravljenja neka smo odbili, jer ozdravljenici nisu došli na pregled (nakon godinu dana); neka, jer nam se trenutačnost ozdravljenja nije činila dosta jasnom, ili se radilo o postepenom ozdravljenju, koje je protumačivo prirodnim putem; neka opet, jer im kretanje bolesti na gore prigodom dolaska u Lurd nije bilo naznačeno u svjedodžbama; neka, jer im je pred hodočašćem bilo bolje i na koncu neka, jer im ozdravljenje nije bilo trajno.

U tijeku 1934. godine potpisali smo 48 novih zapisnika za pregled u 1935. godini. Među tim ozdravljenjima ima vrlo interesantnih slučajeva.

Naše internacionalno liječničko udruženje je znatno pokročilo naprijed. Od 1885 članova skočilo je na 2063. Dakle se povećalo za 178 članova svih narodnosti.

Lurd, 5. novembra 1934.

Priredio: **Ivo Puhan**

PRED LURDOM

Posljednja je bila noć pred dolaskom u Lurd. Sjajni i sanljivi mjesec rasuo svoj sjaj kao dragulje po pučini azurnoga mora, a tiha je sreća ponovno uskrsnula u našim dušama. Ta, mi smo do jutra pred Lurdom!

U večer se rastaju oči sa čarobnom slikom Sredozemnoga mora. U rano jutro čekaju nas već mile, snježne glavice Pireneja.

»Ave Maria« sve srdačnije i toplije odjekuje po malim odjeljenjima hodočasničkoga vagona. I onda se ta slatka melodija otkrade kroz otvorene prozore i hrli kroz tamnu noć onamo, u daljinu, do rasvijetljene pećine masabjelske.

Nije se promijenio broj putnika—hodočasnika. Neprestano nas je četrdeset na broju. No, nešto se ipak promijenilo. Lica su se počela sjati od svetoga očekivanja, od posebne neke nadzemaljske sreće. Radost naša kao da je sva prekaljena. Blizina dragoga Lurda stvara najljepša raspoloženja i duša osjeća silnu žeđu za puno, puno milosti.

..... Svanjiva. U plavičastoj maglici tražimo konture u sanenoj još prirodi, koja se budi na život novoga dana... Još malo sati i naša će slatka želja biti utažena. O, kako je srce objesno od sreće! Mi smo tako blizu Lurdu, milomu, svetom Gospinom gradu! O, dobri Bože, kako je sretan Tvoj bijedni, sitni stvor! Ova jutarnja molitva pred Lurdom radosni je hvalospjev Bogu za veliku milost. Da, samo beskrajna Božja dobrota dovela je nas siromašne i nemoćne stvorove iz velike daljine ovamo, blizu odabrana Gospina grada.

Podrhtava zelena travka i sitno granje na jutarnjem povjetarcu, a srca naša sve jače udaraju od uzbuđenja. Evo, prvi sunčev trak obasjao sretne Pireneje i pozvao naše oči na prozore. Naši pogledi željno traže veliki križ na vrhuncu... Za jedan sat mi smo u Lurdu!

Krunice opet izmilile u sretne ruke. U svima se odjeljenjima čuje topla molitva Gospine mile krunice. Približujemo se Lurdu sa krunicom... Sve ju čvršće sebi privijamo. Kao da duša, na dolasku u Lurd, stvara slatku zavjeru odabranoj Majci: O, mila naša Gospo Lurdska, dolazimo k Tebi s krunicom! Unići ćemo u Tvoj sveti grad — s krunicom! Kleknuti ćemo sretni na ono sveto mjesto pred Pećinu — s krunicom! Ali mi Ti svečano obećajemo, da te slatke krunice ne ćemo puštati iz ruke nikada!

I mi se čvrsto ufamo, da će nas ova krunica dovesti sretno u nebo, kako nas je sretno dovela u Lurd.

Ti ćeš nama pomoći mila, i draga naša Gospo Lurdska!

M. M.

Na obranu vjere

Ima li osvjedočenih bezbožaca?

1. — Život i smrt bezbožaca.

Među najtvrđe bezbošce svih vremena spadaju bez sumnje Voltaire (Volter) i njegovi drugovi, koji su svojim protuvjerskim radom pripremali francusku revoluciju. — Lozinka im je bila: »Uništite nečasnu«, tj. katoličku Crkvu i uopće svaku vjeru. 25. veljače 1758. g. piše Voltaire: »U dvadeset godina svršiće Bog«. Računao je, da poslije dvadeset godina nitko neće više vjerovati u Boga. — Što se dogodilo iza dvadeset godina? Je li Gospodin Bog umro ili je pokazao, da je On vječni i svemoćni Bog, koji nikada ne umire?

25. veljače 1778. g., dakle ravno iza 20 godina pariski liječnik Tronchin navijesti Voltaire-u, da mu je bolest neizlječiva. Voltaire zdvojno zaviče: »Pomozite mi, pomozite mi!« — Liječnik slegne ramenima, jer protiv smrti nema lijeka. — Danas posve sigurno stoji, da je Voltaire umro u potpunom zdvajanju. 30. svibnja iste godine ležao je na smrtnoj postelji i zamolio je, da mu pozovu svećenika. Griznja je savjesti bila tako jaka, da mu ipak nije dopuštala da umre u bezbožničkim mislima, bez Boga i Crkve. No njegovi su se bezbožni prijatelji pobrinuli, da mu nijedan svećenik ne može doći u blizinu. Kad je to Voltaire opazio, zavikne: »Ostavljen sam od Boga i od ljudi; — tu je već đavao, hvata me; vidim pakao, pokrijte mi ga!« Tom je smrtnom boju prisustvovao i maršal Richelien (Rišlije), koji se zgražao te otišao od Voltaire-a s ovim riječima: »Doista, to je strašno; to se ne može više gledati!« — Strašan je bio konac Voltairov: kidao si je meso s lica, grizao si je nokte s ruku, proklinjao je svoje bezbožne prijatelje.

Pet godina poslije toga umire d'Alembert (dalamber), bezbožni prijatelj Voltaire-ov. I on pozivlje svećenika, ali mu ga nijesu dali. — Iza devet mjeseci kasnije umire drugi bezbožnik Diderot. Želio je veoma, da se izmiri s Crkvom. No što su napravili njegovi prijatelji? Odveli su ga na selo i skrivali su ga na tajnom mjestu, da mu nijedan svećenik ne bi mogao doći u blizinu. I on zdvojno umre.

U Turinu je profesor Filippi javno naučavao bezboštvo. Učio je i to, da čovjek potječe od majmuna, ali na samrti i on ostavlja svoje bezboštvo pa je na sreću imao prilike, da se izmiri s Crkvom.

Tako su dakle umrli neki bezbožnici. Koliko ih je još umrlo? Koliko ih još danomice umire od tzv. učenih i od neukih u najgorem zdvajanju? Koliko ih u zdvajanju učini samoubijstvo? Na samrti nužno svaki čovjek ozbiljnije misli na Boga, jer vidi da se mora rastaviti od čitavoga svijeta, koji mu ništa ne koristi iza smrti. Zato se i nikada još nigdje nije čulo, da bi se koji katolik na samrti odrekao svoje vjere, ali se često čuje, da se ovaj ili onaj na samrti obratio.

2. — Ima li dakle osvjedočenih bezbožaca?

Život i smrt mnogih bezbožaca dokazuje, da oni baš nijesu bili osvjedočeni u tome, da nema Boga. Prije svega, dokaza nema baš nikakvih za to, da Bog ne može postojati, a vidjeli smo prije, da ima vrlo jakih dokaza, koji nam kažu da ima Bog, iako ga ne možemo vidjeti. Zatim: Čovjek koji mnogo griješi, na pr. protiv 6. zapovijedi ili protiv koje druge, želio bi onako potajno u srcu, da nema Boga, pa da onda slobodno može griješiti po miloj volji. Svaki bezbožac, bez razlike, prije nego što je otpao od Boga, griješio je u nečemu prekomjerno, ili je druge varao, možda i ubijao ili je druge nepravde počinjao, ili je griješio u kojoj drugoj strasti: u oholosti, škrtosti, bludnosti ili što slično. Nemojmo se dati varati, da ima doista u svakom pogledu dobrih, kreposnih bezbožnika. Ako je koji bezbožnik možda u muževnoj dobi malo ozbiljniji, znajmo da mladost njegova nije bila baš nevina. Sam otpadnik Döllinger veli: »U volji, u sebeljublju, u oholosti, u sjetilnosti i lijenosti treba tražiti najčešće zablude uma«. — Sam božanski Spasitelj je već rekao: »Ljudi su više ljubili tamu nego svijetlost, jer su im djela bila zla. Jer svaki koji čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svijetlu, da mu se djela ne pokažu«.

Najveća je dakle ludost zavaravati samoga sebe, da nema Boga, kad se to baš nikako ne može dokazati. Neki ljudi previše gledaju samo na novac, blago, čast, zemaljsku sreću i bogatstvo, pa kad jednom sasma upadnu u brigu za ove prolazne stvari, onda im dakako Bog smeta, jer im on zabranjuje grješna djela, a nuđa im druga, vječna, neprolazna dobra, ali ih oni odbacuju, preziru. Konačno su prisiljeni, da odbacuju i mrze samoga Boga. — Jadni ljudi!

3. — Današnji bezbošci.

U tzv. učenom svijetu se danas bezbošci često zovu racijonalisti i materijalisti. Ali u pravoj znanosti i učenosti ovakvi danas nemaju više da govore, jer se pokazalo, da sasma krive i lažne stvari naučavaju. Ali ipak ima još ljudi, koji su tako slijepi, pa ne mogu da prouče čitavu stvar, zato drže, da je doista tako, ako im koji mudrijaš dobaci, da nema Boga, nema vjere, nema kreposti. To su najgori ljudi, i njih se čuvajmo, jer kako govore, tako živu. Oni govore, da nema pravde, nema kreposti, nema grijeha, a prema tome i rade.

U talijanskom gradu Turinu napisao je neki prosti novinar knjigu: »Slobodni mislioci i vjersko praznovjerje«. U njoj veli, da nema duše ni prekogrobnog života, nema ćudoređa ni vjere. Tri mjeseca nakon štampanja knjige, taj isti novinar provali u kuću jednog oficira, krvoločno ubije služavku, pokrade u novcu i dragocjenim stvarima nekoliko hiljada dinara. — Sud ga je uhvatio i osudio na smrt.

Čuvajmo se dakle slobodnih mislilaca, framasona, socijalista, komunista i svih sličnih bezbožaca, jer im ne smijemo ni riječi vjerovati.

Stjepan Blašković

Katolička akcija

Potreba Katoličke Akcije

U današnje doba uživanja i vraćanja k poganstvu je progovorio i govori neprestano vrhovni čuvari kršćanstva, sveti Otac iz Rima: Katolička Akcija! Po svem svijetu, po svim pokrajinama, po svim biskupijama, po svim župama i obiteljima: Katolička akcija!

Što hoće Pijo XI. tim govorom?

Akcija — latinska riječ istog korjena kao i agitacija — znači: gibanje, djelovanje. Katolička akcija (K. A.) neka također kliče, budi i bodri: Na katolički rad!

Neka bude popzdravljen taj govor sv. Oca! Blagoslovljen da je njegov glas i poziv! O, kako nam je taj glas dobro došao! Toliko potreban, došao je u pravo vrijeme, u vrijeme skrajnje sile i potrebe! S veseljem će ga pozdraviti svi njegovi vjerni podanici, djeca Crkve Božje. To je govor pun nada u teškim časovima što ih Crkva proživljava.

Na katolički rad! — Pa zar se katolički dosta ne radi? Svećenici propovijedaju, ispovijedaju, vode društva, preporučuju dobre časopise i knjige, polaze u škole gdje rade do iznemoglosti. Nikad nisu svećenici toliko radili kao danas. No trud im nije uzaludan. Zapaža se da se je vjerski život u nekom pogledu digao. Usprkos svemu trudu nevjera prodire sve dalje, vjera ohlađuje, razuzdanost diže ponosno svoju glavu. Kako dakle da predusretnemo moralnom krahu?

I lajici (vjernici) treba da rade.

Kad je velika sila, moraju svi da pripomognu. Osebina pak i bit Katoličke akcije je u tom da za obranu vjere rade ne samo svećenici, nego i laici (obični vjernici). Tko dakle? Svi i svaki, kako i koliko tko može!

Čujte dakle ljudi Božji, ljudi kršćani, svi ste vi pozvani, svi ste dužni raditi na tom, da se vjera sačuva u srcima ljudi, da opet procvate pravi kršćanski život i da tako svi postignemo vječni spas, za koji nas je Bog stvorio!

Reći ćete: Za to su svećenici, to je njihova dužnost, zato su izučeni i plaćeni. Mi imamo drugih briga i posala. Kažite mi: Kad nastane strašan požar koji prijeti da će sve uništiti što god može doseći, tko neka gasi? Da li samo pozvani, uniformirani vatrogasci, članovi društva? Svi drugi ljudi neka gledaju mirno kako gori, kako uništava sve i pali kuću za kućom, dok izgori cijelo selo? Je li tako? Svaki čovjek, koji može da miče hiti da spasi što može. Jedni pomažu tjerali štrcaljku, drugi nose vodu, treći pokrivaju s mokrim plahtama strehe, četvrti tjeraju živinu napolje itd. Tada ni za čas ne stanu; skaču, gase, štrcaju, polijevaju i otimlju. — Ili vidiš li, da se tko topi? Zar ćeš mirno gledati, kako se topi? Nećeš li mu priskočiti u pomoć, pružiti mu ruku ili drvo ili pozvati druge ako su spretniji nego ti? — Isto tako ako nastane poplava, voda razdire kuće odnosi pokućstvo, živinu i ljude? Tko nebi radio, da spasi što je moguće?

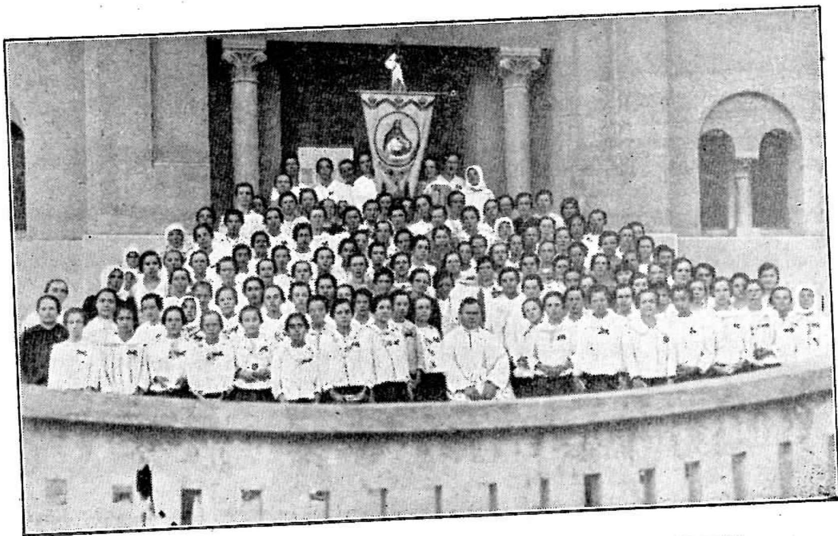
U sili mora svaki da pomaže.

Zar ne, to razumijete: U sili mora svaki pomagati, kako i koliko može. Što vrijedi u vremenitim poslovima, zašto ne bi vrijedilo u vjerskim i duhovnim? Toliko više, koliko su ti važniji od onih! Ako znadeš da duše propadaju, kako možeš to bez skrbi i bez srca gledati i kazati, to nije moj posao, za to su drugi?!

Ne, ne, to je velika zabluda, da ljude u nebo smiju i mogu spremati samo svećenici! Istina je, da oni imadu za to posebne mogućnosti i dužnosti. No isto tako stoji, da se mora svaki kršćanin brinuti za kršćanski život i vječno spasenje, koliko to najviše može. Pitam vas, je li to kršćanstvo, ako si tko misli: o da je meni doći u nebo, a drugi smiju meni za volju u pakao; svaki neka gleda samo za sebe! Taka je misao Bogu gnjusna. Pa ipak mnogi tako misle, ili se pak tako drže kao da ih za spas drugih nije briga. Ako je glavna kršćanska zapovijed ljubav: — ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe! — ako smo dužni iskazivati bližnjemu djela milosrđa, onda je prva dužnost i prvo djelo milosrđa svakoga kršćanina brinuti se za spas svih ljudi. Gledati kako drugi propadaju bila bi najveća okrutnost.

Svi su kršćani neke vrste svećenici.

Pomisli, ti još imaš vjeru i nadaš se doći u nebo. Želimo da tako i bude. A što tvoja djeca,

DJEVOJAČKO DRUŠTVO KATOLIČKE AKCIJE U ĐURĐEVCU

ako ih imaš, tvoja braća i sestre, rođaci, prijatelji i znanci? Da li je njima nebo sigurno? Je-li sigurno, da će uvijek vjeru sačuvati? Da se neće u svijetu potpunoma izgubiti? O kako se to lako može dogoditi! U kako se u velikoj pogibelji nalaze u tom opakom svijetu! I čim biva više nevjere, ili pak vjerske mlakosti, čim biva svijet više pokvaren, tim je veća pogibelj, da se pokvare, izgube i propanu i oni, za koje si ti odgovoran, i čija te sreća ili nesreća dira duboko u srce. Tim više zlo zatireš, a dobro podupireš, više se čuvaš nesreće, više spremaš vječnu sreću sebi i drugima.

Svaki je kršćanin, koji imade vjeru, dužan vjeru i život po vjeri promicati koliko može i pomagati ljudima u nebo. Sam prvak apostola sv. Petar je rekao, da smo svi kršćani neke vrste duhovnici: — »Vi ste izabrani narod svet narod, kraljevsko svećenstvo«.

Za tu smo duhovničku službu bili posvećeni na sv. Potvrdi. Tamo je bio svaki potvrđen za duhovnoga vojnika da čuva i brani vjeru protiv svih pogibelji spasenja. Razumije se, da nisu svi jednako dužni, jer nisu svi jednako sposobni, a nemaju jednako prilike, raditi za kraljevstvo Božje. Katolička Akcija ima u svakoj biskupiji svoje **dijecezansko vijeće i odbor,** u svakoj župi, **župsko vijeće i odbor.** Taj odbor imade zadaću pomagati svećenicima i voditi akciju u župi. No odbor ne može sve sam vidjeti, svuda biti i sve načiniti. Zato neka svaki dobar kršćanin, poprimi, pomogne, porine, gdje što treba i gdje što može. Raditi se mora **od kuće do kuće. Od osobe do osobe!** Kako svijeća zapali svijeću tako mora i kršćanin jedan drugoga poticati na dobro. **To će biti katolička akcija.**

Priredio: **A. Vojvoda**

Život s Crkvom

Kada Bog uslišava naše molitve?

Mnogima je čudno i ne shvaćaju što nisu koji puta primili ono, za što su se molili Bogu. Tuže se, kako su se mnogo molili. I vele: zar nije Isus rekao: »Zaista, zaista vam kažem, ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam«. (Iv. 16, 23).

Ovi ne vide, da je baš u ovim Isusovim riječima ujedno i dan odgovor i rješenje za njihovu poteškoću, zašto im nije bila uslišana molitva. Rješenje je u riječima: »Ako što zamolite od Oca u moje ime«. Krist ne veli, da ćemo biti uvijek uslišani, nego da ćemo biti uslišani, ako molimo: u Njegovo ime i kako treba i što nam treba.

Iz ovih se riječi vidi. Zašto dakle nismo bili toliko puta uslišeni?

Molimo u ime Isusovo.

Mi ne molimo u ime Isusovo, dok molimo u grijehu, uz koji još uvijek prianjamo. Grijeh je uvreda, koju smo nanijeli Bogu. Kako nas može onda uslišati, ako Ga najprije ne prosimo za oproštenje i ako se ne okanimo grijeha. Zar ne bi to bio tvrdokorni grješnik, koji se ne bi htio okaniti grijeha. Kako bi se takav mogao pred Ocem nebeskim pozvati na zasluge Isusove, kad se sam svojevoljno udaljio od Njegovoga ljubljenoga Sina Isusa. Dokaz za ovo nalazimo i u Svetom Pismu. U Knjizi Priča Salomonovih se veli: »Ko je okrenuo svoja uha, da ne čuje zakon, njegova će molitva biti zgražanje (Bogu)«. (28, 9) — »Daleko je Gospodin od bezbožnika, a molitvu pravednika uslišava«. — Zar nisu ove riječi i prijetnje dovoljno jasne? Evo i primjera, kako je Gospodin Bog uslišao molitve pravednika, a prezreo molitve tvrdokornoga griješnika. Pobožni se Ezekija molio, i Gospodin mu je dao, da je još pedeset godina živio. Molio se i ratoborni Antioh, ali nije bio uslišan. Molio se Ilija i nebo se odmah naoblačilo i pala je kiša. A molio se i griješni narod, ali ni jednoga oblaška nije bilo. Eto koliko može molitva pravrednika, a kako malo i gotovo ništa molitva tvrdokornoga griješnika. Onaj griješnik koji se ozbiljno brine, da se popravi nije više tvrdokorni griješnik i njegovu će molitvu Gospodin uslišati.

Molimo ono što nam treba za spasenje.

Da nam bude uvijek uslišana molitva, moramo se moliti za ono, što ima nadnaravnu vrijednost, to jest što ima za svoju konačnu svrhu: slavu Božju i naše vječno spasenje. Tako nas je učio moliti se i sam Spasitelj: »Oče naš, koji jesi na nebesima. Sveti se ime Tvoje. Dođi kraljevstvo Tvoje. Budi volja Tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji«. (Mat. 6. 9).

Isus želi, da se molimo i za svoje tjelesne i vremenite potrebe, ali to samo u toliko, u koliko nam je potrebno da možemo služiti Bogu i postići svoje spasenje. Svakako moramo najprije tražiti slavu Božju. — »Tražiti najprije kraljevstvo Božje i pravednost Njegovu, i sve će vam se drugo dodati«. (Mat. 6, 33). — Kad dakle molimo za vremenite stvari tako, da su nam one prva i gotovo jedina briga, a na slavu Božju i spas svoje duše i ne mislimo, onda se ne smijemo čuditi, ako nam Gospodin Bog ne uslišava molitvu.

Ako pobliže pogledamo, kakve su bile naše želje kad smo se molili, vidjet ćemo, da smo se molili samo i jedino za zemaljska dobra. Molili smo se Bogu za utjehu u nevolji. Za zdravlje. Za ugled pred ljudima. Ukratko samo za vremenite stvari. Pri tom nismo ni najmanje mislili, da li je to našoj duši na spas ili na propast. Često smo molili kao ona majka sinova Zebedejevih. Mislila je da će Spasitelj osnovati zemaljsko kraljevstvo. I zato je molila Isusa, da bi njezini sinovi dobili najbolja mjesta u tom kraljevstvu. Došla je k Isusu i rekla Mu: »Kaži, da ova moja dva sina sjednu jedan s desne Tebi, a jedan s lijeve u kraljevstvu Tvomu«. (Mat. 20, 21). Nismo li i mi često slično molili? Ne čudimo se zato, ako i nama odgovori Isus, kašto je odgovorio onoj majci i njezinim sinovi-

ma. — »Ne znate, što tražite«. — Tražite, da budete sretni u svom životu. Vi tražite blago, a znajte da se odricanjem i u strpljivom snošenju nevolja postizava vječna sreča. Vi tražite, da se oslobodite svojih jada, a ne znate da vam sve ovo nije na korist vašoj duši. »Vi ne znate, što tražite«.

Molimo kako treba.

Moliti treba pobožno, spouzdanjem i ustrajno.

a) U čemu se sastoji p o b o ž n o s t kod molitve? Ponajprije u doličnom držanju tijela. Držanje našega tijela treba da pokazuje, da smo u razgovoru s Bogom. Kako pazimo na se, kad smo pred kojim odličnikom? Zar nećemo onda kudikamo više paziti na pristojno držanje i vladanje, kad u molitvi stojimo pred Bogom?

Da nam molitva bude pobožna, moramo izbjegavati svaku svojevoljnu rastresenost. Moramo misliti samo na ono, što molimo. Moramo si biti svijesni, da u molitvi stojimo pred Bogom. Budemo li tako molili, uslišat će Gospodin Bog našu molitvu, — »Pobožna molitva prodire kroz oblake.« (Crkv. 35, 21).

b) Nadalje moramo moliti s p o u z d a n j e m. Ko moli s nepouzdanjem ili sa slabim pouzdanjem, taj pokazuje, da ne vjeruje u Isusova obećanja, u moć i vjernost Njegovu. Kad se molimo za pomoć u napasti, za utjehu u nevolji, ukratko kad se molimo za nešto, što nam je potrebno, da radimo za slavu Božju i za svoj spas, tad se samo čvrsto uzdajmo, da će nam Gospodin Bog uslišati molitvu. I ne ćemo se prevariti. Pomanjkanje čvrste nade i pouzdanja je često razlog zašto nam nije bila uslišana molitva.

c) Napokon moramo moliti ustrajno. Tako nas uči Spasitelj. Po svetom apostolu Luki nam govori, neka neprestano molimo, i neka ne odustajemo od molitve. Ustrajnost u molitvi donosi nam ispunjenje naših molba.

Krivnja je dakle samo na nama. A ako je krivnja samo na nama, onda je jasno, da je u našim rukama, da li ćemo biti uslišani ili ne. Zar prosjak ne bi bio veseo, kad bi vidio, da ispunjenje njegove molbe ovisi samo o njemu? A nismo li i mi u istom položaju?

Molimo se dakle u ime Isusovo. Molimo se za ono što nam je potrebno i korisno za naše spasenje. Molimo se pobožno, s pouzdanjem i ustrajno. Naša će molitva biti sigurno uslišana i ona će nas dovesti k vječnoj sreći, k Bogu u nebo. —

J. Rukelj

Progon Crkve u Meksiku

Meksičke su crkve pretvorene u kina i plesne dvorane. Meksički nadbiskup zove u pomoć sve katolike cijeloga svijeta.

Monsignor Paskval Diaz, nadbiskup grada Meksika, dao je suradniku njujorškog lista „Times" ovu izjavu:

„Meksička vlada je u jednoj godini oduzela 150 crkava i kapela, iz 11 saveznih država su izagnali gotovo sve svećenike.

Sve pučke škole dobile su od školskog nadzorništva dopis, u kojem se javlja, da ni jedan učenik, koji ne bude htio potpomagati marksističke i socijalističke uzgojne metode, neće smjeti polagati ispite. Za katolike je položaj mnogo gori nego je bio 1926. godine. Svećenici ne smiju više dijeliti svetih sakramenata, ne smiju čitati svete Mise, ne smiju propovijedati riječi Božje. Jednom riječi:

Svako vjersko djelovanje je zločin.

Tako zvane ustavne garancije za vjersku slobodu postale su lažne. U Quaratreru i u mnogim drugim krajevima smije biti jedan svećenik na 100.000 katolika. Zato je fizički nemoguće, da bi svećenici mogli vršiti duhovnu pastvu. Grad Meksiko i okolica broji preko milijun katolika, a dopušteno je samo 10 svećenika.

Bezvjerci grada Meksika su u zaplijenjenoj crkvi uredili centralni ured. Crkvu su zaplijenili zato, što je župnik u propovijedi nazvao ministre bezvjercima.

Gdje su prije visjele slike križnoga puta, vise sada slike predsjednika Rodegueza i drugih narodnih revolucijonaraca.

Crkvena lađa pretvorena je u plesnu dvoranu, a na koru su postavili filmski aparat. Katolici čitave pokrajine ustali su protiv tolike tiranije i podigli dostojan protest. Ali protesti protiv tolikih bezakonja nisu više dopušteni. Policija je u pojedinim gradovima spriječila zborovanja. Koliko mi je poznato, palo je najmanje 9 mrtvih i 27 ranjenih.

U Durangu su zatvorili sjemenište. Zgrada je bila u pol noći iznenada zauzeta od policije. Svećenici i pitomci morali su u četvrt sata napustiti sjemenište. Međutim su građani bili samilosniji od policijskih organa, pa su primili pod svoj krov svećenike i đake.

Katolici se iseljuju u guste prašume britanskog Hondurasa i tamo traže mir i pokoj, kojega im domovina neda. Premda meksičke vlasti to službeno taje, ipak se iseljivanje nastavlja.

Sada vidite, što nastaje iz slobode svake zemlje, ako u njoj dobiju vodstvo ruski bezbožnici, koji onda progone vjeru, kako ih je volja.

Protestiramo protiv atentata na međunarodno pravo, protiv strašnog općeg progona vjere u Meksiku. Protestiramo ovdje i protiv šutnje velikih novinskih poduzeća i Društva naroda, koje se prikriva za izgovor, budući da nema prava posredovati. Američki episkopat je osudio, na zadnjoj konferenciji u Washingtonu, vjerski progon. Kardinali, nadbiskupi i biskupi izdali su svečani protest protiv protuvjerskog nasilja meksičkih vlasti. Ovi američki biskupi nisu protestirali samo u ime američkih katolika, nego i u ime katolika iz drugih dijelova svijeta. Nitko ne smije biti bezbrižan za žalostan položaj u Meksiku, jer strahovladu uzvršuju bezvjerci s framazunima.

Komunizam se širi po čitavom svijetu kao uljena mrlja. Ali uza sve to svjetski časopisi ne mogu se pridružiti k našima. Budućnost kršćanstva je u opasnosti. Katolici svega svijeta, molimo vas, sjetite se svoje progonjene braće u Meksiku!"

J. Rogina.

Kršćanska obitelj

Siroče

Sniježak sipi. Svojim bijelim i kristalnim pahuljicama pokriva zemlju. Kroz ulice velikoga grada vrte se prolaznici. Bježe gore — dole — ne obazirući se jedan na drugoga. Svaki nosi svoje brige. Na licima kod starije gospode vidiš bojazan, da će nešto izgubiti ili kuda zakasniti.

Nacifrane dame i gospojice samosvijesno izlažu ljudima svoju ljepotu, traže zgodna „kupca" za svoje — meso! Nema u licima tih ljudi nježnosti i topline. Sve je ispijeno od prevelike trke za raskošjem i užitkom...

Na uglu jedne ulice stoji mali dječak. Stisnuo se uz zid. Bose noge poplavile od zime. Nos pomodrio. Ruke je gurnuo pod svoj poderani kaput. Tužan pogled upire u prolaznike. Traži pomoć... Glad ga je iscrpio. Zima mu kroz kosti probija. Nježni mali prsni koš hoće da mu pukne. Nešto ga davi oko grudiju.

— Pomoć, ljudi! Dajte mi, da si kupim hrane... Gol i bos sam, milostiva, dajte mi nešto!

Dječak cvileći traži pomoć. Ljudi ponosno stupaju. Ni ne obaziru se na dječaka. Neki vode svoje psiće na šetnju. Obukli su ih u vunene odjeće... Dječak se smrzava i umire od bijede, ali srce današnjih ljudi nema smilovanja!

— Zar da se on — gospodin — brine za raznu klatež gradsku?

— Zar nemaju one — visokorodne i milostive gospođe i gospojice — drugih — pametnijih posala, nego što je briga za potepuhe svijetske? Svaki od prolaznika tako si misli, te prolazi mimo i dalje se žuri...

Sirotani gledaju bijedu svoju. Krv vri u žilama njihovim. Osveta se sprema! Kao ranjene divlje zvijeri, što nose ranjeno srce u grudima svojim, skočit će i tražit će drugačiji život na ovoj zemlji... Gdje ljubavi nema — tamo nema ni sreće ni zadovoljstva. Bez ljubavi cvate divlja mržnja u srcima našim. Bez žive vjere nema ljubavi, — nema milosrđa...

Ljudi su se svojevoljno odrekli Boga, pa će sami ispaštati za te svoje grijehe...

— — —

Sirotan traži pomoć, ali ljudi je ne daju. Sile ga ostavljaju... Plačući dolazi na grob svoje majke. Tu se jecajući baci kraj križa.

— Majko, gladan sam!... Nitko mi ništa ne da. Snijeg sve gušći biva. Svojom bjelinom pokriva grobove. Vjetar vije snijежni prašak divlje cvileći. Sve više pokriva dječaka. No suzno oko izgori od bola... Čini mu se, da vidi blijedi lik majke, kako ga miluje... Vodi ga u prazne odaje pune topline i nježnosti... Sav je prekriven snijegom. On ništa ne osjeća... On je mrtav...

Ubiše ga ljudi bez kršćanske kreposti — ljubavi. Ljudi bez milosrđa!

Karlo Ivančić.

Tri prošnje

»Tako, sada neka gledamo odakle ćemo uzeti kruha«, reče muklo i mrko radnik Arnold, dok su mu obadva sina od 17 i 18 godina, jaki i snažni dečki mirno sjedili iza ugla stola.

»Ali, dragi mužu, pa vam nisu otkazali službu«, upadne mu u riječ njegova žena. »Nisu nam otkazali službu, ali kroz 14 dana bez posla, a kod kuće sedam osoba koje jedu, a jedva nekoliko dinara novca u kući, iza kako su nam liječnik i apotekar, skupa sa troškom za ukop bake, uzeli zadnji ostatak prištednje«.

»Đuro, nemoj grditi«, tješila ga žena, »bila je tako Božja volja. On je uzeo. On će opet dati, što trebamo. Kad čovjek njeguje roditelje, kao što si ti sa zadnjim dinarom, onda ga i dragi Bog ne ostavlja«. — »Ali sad nijedan od nas trojice nema posla, jer je tvornici propala blagajna; ona ima sva moguća popravljanja; — poslije 14 dana smo već mrtvi od gladi, jer nemamo novaca ni za dva dana, a usred zime nema posla«. — »Ah, pa nije još zima«, reče žena veselo; budi veseo, što nije hladno, to je barem dobar početak«.

»Da, ali zato mi ipak ne će posao i zarada pasti s neba«, gunđao je muž, barem tako nuzgredno. — »Nemoj iskušavati Boga, dragi Bog ne ostavlja onoga, koji njega ne ostavi. Sutra ću poći kroz sve ulice i pitati za posao« —

— »I ja isto, oče«, poviče iz svoga kreveta desetgodišnja djevojčica. »I ja isto!« — »I ja isto«. — »I ja isto« — povikoše iz kreveta istovremeno tri druge djevojčice od devet, osam i sedam godina, koje su se međutim bile probudile.

»Bog vas blagoslovio, djeco moja, vi ste mi utjeha i radost«, reče sad Arnold, »koliko vas i ima — što više, tim draže; sad se još malo pomolite, da dragi Bog vašem ocu u ove dane pošalje posla«. — »Dobro, oče, to ćemo učiniti!«, orilo se iz kreveta. I odmah su se djeca počela glasno i snažno moliti: »U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen!« —

»Koliko »Očenaša« da molimo, oče?« — »Sedam«, reče majka ozbiljno, »sedam žalosti Marijinim i pet, koje skupa molimo, pet ranama Isusovim.«

I molitva majke i djece dizala se blago i tiho k nebu; i otac i obadva sina su kleknula i s njima molila.

To je bilo u jednom od najvećih evropskih gradova, a u jednoj siromašnoj ulici, u jednom radničkom stanu.

U isti je čas sjedio u svojoj sobi kod stola šumar Braff i žurno jeo svoju večeru, dok je od vremena do vremena s puno saučešća i boli pogledao na krevet, koji se vidio u otvorenoj susjednoj sobi. U njem je ležala isušena, blijeda djevica, možda od 18 godina; čista, anđeoska pobožnost i nevinost — kao i sigurna smrt jed-

nako jasno bijahu joj upisane na blijedom, ljupkom licu.

»Oče, hoće li i sutra gospoda loviti?« — došlo je tiho sa usnica blijede patnice. — »Hoće, dijete«. Nažalost još danas u veče moram dolje, tamo ćemo se pogoditi, kada ćemo sutra izjutra otići; moram gospodu izvjestiti o promjeni divljači, razvrstati ih, i lov će trajati sigurno 3 do 4 dana«.

»Oh, ti zvjerokradice, oče«, jecala je djevojka, »to mi je najgore, to nisu ljudi, to su —« ona se strese, prije nego što je svršila. — »Ovi doduše imaju kod ovakvog vremena prikladan položaj«, reče šumar, »za vrijeme kiše ima mnogo magle, da ih se ne vidi, onda je toplo tako da dugo mogu izdržati vani, divljač je ugojena i mnogo vrijedi; bilo bi čudo, kad ih ne bi bilo puno vani; moramo biti dvostruko oprezni«. — »Oh, oče, ovi ljudi su kadri sve učiniti!« — »Utješi se, dijete. Bit će slijedećih dana doduše malo mira, ali puno napojnica«. — »O uboge životinje vani u šumi« — nastavi bolesnica, »meni je samo žao srna«. — »A na mene ni ne misliš Janjo«, našali se otac. — »O oče, ja i na sebe ni ne mislim; ali znaš li što? Dok se vratiš sa lova, već ću biti u nebu ili pak u čistilištu.« — »Dijete, za Boga, ne govori o takvim stvarima«, poviče starac. — »Ne, dragi, dragi oče, budi miran; za cijelo znam kad ću umrijeti, bit ćeš uza me; a da više neće dugo trajati, već su mi davno rekli, i to i sama sasvim dobro osjećam. Zar ne možeš sutra ostati ovdje?« — »Dijete moje, to će jedva biti moguće. Kada gospoda jedamput hoće loviti, onda si ne bi dali, tako mislim, ni od samog dragog Boga uzeti puške iz ruke, a kod zvjerokradica još je gore; tu nema obzira. A sad moram otići«.

Šumar Braff se digne, pristupi krevetu svoga djeteta, podigne malo jastuke, na kojima je ležala, dade joj ruku i reče: »Čim mogu, doći ću kući. Nemoj se onda preplašiti, kad me budeš čula. Laku noć, moja Janjo!«

»Otišao je. A djevojka podiže svoje isušene, mršave ruke prema slici Blažene Gospe, koja je od blage noćne svijetlosti osvjetlena, visjela kraj kreveta i počela se moliti: »Spomeni se o predobrostiva Djevice« — i molila je najljepšu molitvu Majci Božjoj, s nakanom, da joj bude otac prisutan, kada bude umirala. I mislila je, da će već sutra umrijeti, nije badava danas još jednom pravila općenu ispovijed i primala svete sakramente umirućih.

To se dogodilo u južnoj Njemačkoj, u jednom šumovitom kraju, u nekom malom mjestu u sobi šumarevoj.

I opet u isti čas kleči nekoliko dječaka u siromašnoj sobici pred zajedničkim krevetom i mole skupa krunicu, dok kroz prozor krova proviri mjesec. Mole se, da im otac dobije dopust, a prekosutra je lijepa božićna predstava i dječaci smiju ići i moraju pjevati, ali i otac treba da je tamo.

A majka u to vrijeme sjedi u sobi i šiva i krpa i pri tome plače i moli se, da i njezin muž napokon opet slijedeće nedjelje dođe u crkvu i na sv. Misu. A sad još i ti praznici! — Ali, ona se uzdaje u Boga i moli se sa svojim dječacima, da joj muž skoro opet dođe u crkvu i na božićnu svečanost.

On dakako u tom času već znade, na čemu je, jer mu je već bilo naređeno, da u subotu na veče ima izvanrednu službu.

Eto na, sad ga imamo, »reče žalostan i razočaran kondukter, »sad mi je sudbina za ove dane zapečaćena«.

Ali se molitva njegove žene i djece ipak vine k prijestolju Božjem.

To se dogodilo u jednom gradu na željeznici, u sobi kondukterovoj.

— — — — —

I dragi je Bog gledao sa veseljem na ove, koji su se ove večeri molili. I gledao je sa svemogućim pogledom dolje na oblake, koji su se nestalno amo tamo talasali nad zemaljskom površinom, i od pogleda dragoga Boga, na jednom dođe osobit život u njih. Milijarde kapljica vode počele su se smrzavati, čvrsto se stiskale i sastaviše, poput ogromnog, gustog, teškog plašta, i sad je počelo iz njih padati na zemlju milijuni i milijuni snježnih pahuljica. Kišno se vrijeme, koje je već tjedana bilo, pretvorilo za pol sata u snježno. Ljudi su na to jedva i pazili, ta nebrojene su se snježne pahuljice najprije rastopile i bez traga iščeznule u kalu i vodi na zemlji. Ali bez prekida su padale nove mirijade pahuljica na predašnje, polako je zemlja počela postajati bjelja i bjelja: snijeg je zagospodario. Svijet je spavao i sanjao, snijeg se vitlao iz neiscrpivog mora oblaka, uvijek više, gušće, gomilice, dva, tri, osam sati.

Kasno je svanuo dan, i kad su se ljudi probudili, ležalo je svugdje u gradu, na selu, u šumama, dvije, tri i četiri stope snijega. I još su se uvijek tiho spuštale bijele mase. Ogromne naslage snijega pokrivahu u neobičnoj dubini i težini zemlju.

I kad je u jutro oko 8 sati jedan sin tvorničarskog radnika otišao u velegrad, nađe na najbližem oglasnom stupu pribitu redarstvenu naredbu, koja je glasila: »Traže se radnici za otstranjivanje snijega. Plaća na sat 5 dinara«, i za pol sata bili su otac i sinovi kod redarstva i imali posla —, posla za 8 do 10 dana, i svaki dan im je donio u kuću 120—130 dinara.

»Vidi mužu«, reče žena, »ipak je dragi Bog dao, da je posao pao s neba«. —

I kad se šumar Braff u jutro javio lovačkom društvu, mogli su samo ustanoviti, da nitko ne može u šume ni u lov; snijeg je ležao metar visoko i stotinu ogromnih debala srušila su se pod nijegovim teretom! Gospoda su se tužna vraćala kući, i nijedan zvjerokradica nije mogao van u šumu, jer snijeg nije bio samo zaštitni nasip, nego bi sigurno odao svakog zvjerokradicu i drvokradicu. Uboge su životinje prije svega imale barem mira i hrane od srušenog drveća i njegovih grana.

A kćer šumareva reče ocu: »Vidiš, oče, sada je dragi Bog uzeo i poštenim i nepoštenim lovcima pušku iz ruke; sad možeš ostati ovdje kod moje smrti«. A dva dana poslije toga blaženo je usnula i opet dva dana iza toga polo-

žena, u jednostavnom bijelom lijesu, na kome je ležao djevičanski vijenac u duboku, snijegom pokrivenu, zemlju. —

I kad je kondukter Werner ulazio u vlak, rano u jutro, bila je još noć, nije imao puno posla. Poslije jednog sata vraćao se vlak u stanicu — nije mogao prodrijeti kroz snijeg; brzojav za brzojavom je javio, da je sve zatvoreno. Tada su otpustili ljude do podne. Tako je najprije došao u crkvu i kad se o podne opet javio, još uvijek nije pruga bila slobodna; tako se dogodilo, da je u veče mogao prisustvovati predstavi, tu je vidio svoga dječaka kao pastirče, kako pjeva i kleči pred djetetom Isusom i imao je svoje čisto božićno veselje.

Tako je i ovdje dragi Bog pokazao, da je nad generalnom direkcijom željeznica i može nabaviti dopust, gdje ona ne daje.

To je povijest o trima prošnjama i velikom snijegu. A anđeli i sveci na nebu i crkva na zemlji pjevali su u svome dnevnom hvalospjevu toga dana sa osobitim svetim veseljem redak: »Led i snijeg, hvalite Gospoda u vijeke!«

J. Ott.

Gospa dobrog savjeta

Ljubav prema Bogu

Ljubav prema Bogu uvjet je našega spasenja, pogotovo pak duhovnoga napretka, to jest podloge spasenja u ljepšem smislu. Da čovjek postigne vječno spasenje mora preminuti u stanju ljubavi prema Bogu. Na duši mora imati milost posvetnu, s kojom je stanje ljubavi prema Bogu neminovno povezano. Ovo stanje dobiva čovjek na svetom krštenju zajedno s milošću posvetnom. Čim se gubi stanje ove milosti, gubi se i stanje ljubavi prema Bogu.

Predmet ljubavi prema Bogu je On sam. Čovjek Njega ljubi i za Njim teži, u koliko je On sam po sebi i sam u sebi nestvoreno i posvemašnje dobro. On je ujedno i razlogom ove ljubavi. Boga naime ljubimo radi Njega samoga. No u tom pogledu može čovjek promatrati Gospodina kao dobro u sebi i zato Ga ljubiti, a može Ga gledati i kao dobro naše, od koga nam izvire sve dobro, pa Ga zato ljubiti. Ljubimo li Ga na prvi način radi Njega samoga, onda Ga ljubimo savršenom ljubavlju. Ljubimo li Ga na drugi način, zato naime, jer od Njega primamo svako dobro za se, onda je naša ljubav nesavršena. No i ta ljubav je dobra. Na nju nas potiče i sveto Pismo i naš razum, koji nam kaže, da na taj način iskazujemo Gospodinu ljubav dužne zahvalnosti.

Moramo promotriti i svojstva naše ljubavi prema Bogu. Gospodina moramo ljubiti nada sve. To ne znači, da naša čuvstva prema Bogu moraju biti osjetno najsnažnija. Čuvstvima naime mi ne možemo zapovijedati. Ljubiti Boga nada sve znači biti spreman iz te ljubavi vršiti Njegov sveti Zakon, podvrgavati se svetoj Volji Njegovoj i radije sve izgubiti, a i isti život, nego li Njega uvrijediti teškim grijehom. U tom smislu imadu se shvatiti Isusove riječi: »Tko ljubi oca i mater više nego li mene, nije mene dostojan, i tko ljudi sina ili kćer više nego li mene, nije mene dostojan«. Jednako se imadu uzeti i one riječi Isusove: »Ne će svaki koji mi govori Gospodine, Gospodine ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima«. Čovjek može u tom pogledu sam sebe prozreti i uvidjeti, je li doista ljubi Boga nada sve. Takav je čovjek osjetljiv na grijeh. Niti na lahki grijeh ne će tako lako privoliti, a o smrtnom se kod njega ne može govoriti. U njega je s ljubavlju prema Bogu povezana djelotvorna ljubav prema bližnjemu, »jer tko ne ljubi brata svojega, kojega vidi, kako može ljubiti Boga, kojega ne vidi«. On rado gleda i traži Gospodina ne samo u čovjeku, nego i u prirodi i svagdje. Zato mu je Gospodin često na pameti i na jeziku. Misli i riječi o Bogu njega vesele, i konačno u njega raste velika revnost za slavu Božju. On postaje vatreni katolik, koji i prema svojim okolnostima javno istupa za svetu Crkvu i njezina načela.

Ljubav prema Bogu potrebna je već za naše spasenje. Spasitelj nam naime ovu zapovijed proglasuje prvom i glavnom: »Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom misli svojom i svom snagom svojom«. Stanje ljubavi je jamstvo spasenja. Ljubav i milost posvetna, ta jedina ulaznica u nebo, nerazdruživo su povezane. Napredak u duhovnom životu, blizina s Bogom, nije ništa drugo nego li napredak u ljubavi. Ili obratno: Koliko budemo napredovali u ljubavi, toliko ćemo napredovati i duhovnom životu, toliko ćemo biti bliži Gospodinu. U tom pogledu moramo imati na pameti, da ljubav prema Bogu ne može u nas biti nikada prevelika. Sve to više i više moramo zato tražiti ljubavi. Život takve ljubavi traži sam po sebi i molitvu i čeznuće za ljubavlju. U tu svrhu je vrlo lijep onaj pobožni uzdah: Presveto Srce Isusovo, daj, da Te ljubim sve to više i više, a jedina nagrada našoj ljubavi neka bude, da Te sve to više ljubimo ... »Najljepši uzor ljubavi prema Bogu je nebeska Majka. Ona u ljubavi nadvisuje i iste Serafine. Svaki svetac je uzor ljubavi, jer bez ljubavi ne bi se uopće mogao posvetiti. Osobiti uzori su sveti apostoli, koji su sve žrtvovali za ljubav Gospodinu. Među njima se napose ističe učenik ljubavi sv. Ivan i divna žrtva ljubavi sv. Pavao. Upamtimo zato njegove riječi: »Ljubav sve podnosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi ... Ljubav nikada ne prestaje ...«

Priredio D. Hren.

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

Oporuka sv. Ćirila

(Prigodom spomena njegova smrtnog dana, 14. veljače 869.)

Naši slavenski su vjerovjesnici sveta braća Ćiril i Metodije. Uspjesi njihovog vjerovjesničkog djelovanja u Moravskoj pobudili su kod slavenskih neprijatelja zavist, pa su oni optužili sv. braću u Rimu zbog krivovjerstva. Zbog toga pozva ih papa Nikola I. u Rim, da se ispita njihov rad.

Sv. braća spremno su se odazvala tom pozivu, te krenula na daleki put, prolazeći tom zgodom kroz Panoniju, Hrvatsku, Sloveniju, Veneciju i Ravenu u Rim. Međutim bio je već umro papa Nikola I., a naslijedio ga papa Hadrijan II. Čuvši papa, da sv. braća nose sa sobom dragocjene relikvije sv. Klementa I. pape i mučenika izide im ususret. U svečanom ophodu sa svećenstvom i mnoštvom vjernika iz Rima uvede ih u svečanom slavlju u Rim. Moći sv. Klementa pape pohraniše u rimskoj crkvi sv. Klementa.

Papa Hadrijan II. dao je točno ispitati rad sv. braće i bogoštovne knjige, što su ih oni priredili za misijsko djelovanje. Svečano je odobrio i pohvalio njihovo djelovanje. U znak priznanja bio je sv. Ćiril zaređen za biskupa, da se može povratiti među Slavene kao njihov pravi duhovni pastir.

Ali preveliki napori u misijskom djelovanju oslabili su zdravlje sv. Ćirila. Još prije polaska u Rim potužio se, da je umoran i boležljiv. Naporan put u Rim još je više narušio njegovo zdravlje tako, da je nakon mnogih napora teško obolio.

Bolest sv. Ćirila.

Bolest Ćirilovu opisuje staroslovenska legenda ovako:

»Kad je već više dana patio od bolesti, jednoga dana vidje Božje viđenje, pa stade pjevati riječi iz psalma 121:

Veseli se moja duša i poklikuje moje srce, kad mi govore: Unići ćemo u dom Gospodnji. I obukao se u časnu haljinu i u njoj proveo čitav dan. Veselio se i govorio:

»Odsada ne ću više služiti ni caru ni komu drugomu na zemlji, nego samo svemogućemu Bogu«. Slijedeći dan obukao je sveto monaško ruho, te je k svijetlu dodao novo svijetlo primivši ime Ćiril. U monaškom je ruku živio 50 dana«.

Ležeći u bolesti mnogo je razgovarao sa svojim ljubljenim bratom Metodijem. Tjelesno je bio obnemogao, ali duh njegov bio je bodar. Svoga potištenog brata tješio je, neka ustraje u misijskom djelovanju. Metod je naime namjeravao da se nakon smrti svoga brata povuče sasvim u monašku samoću na goru Olimp. Bojao se, da ne će moći sam nastaviti tegotan misijski rad. Ali Ćiril ga je umirući zaklinjao: »Gle, dragi brate, bili smo drugovi i zajedno smo istu brazdu orali; ali ja se rušim na njivi, jer sam dovršio dane svoga života, a ti živo ljubiš goru Olimp; nego molim te, ne ostavljaj zbog monaške gore svoga misijskog polja, da se tim sigurnije spasiš«.

Sva veličina plemenite duše Ćirilove vidi se iz njegove molitve na času smrti za svoje vjerno stado.

Molitva sv. Ćirila na samrti.

Kad se približavao čas da primi mir i preseli se u vječne stanove, podigao je svoje ruke i molio se Bogu, sa suzama govoreći: »O Gospode, moj Bože, Ti si stvorio sve anđeoske zborove i bestjelesne sile. Ti si nadvio nebo i zemlju utvrdio i sve iz ništa stvorio. Ti vazda uslišavaš one, koji izvišuju Tvoju volju, koji se Tebe boje i ispunjavaju Tvoje zapovijedi. Usliši moju molitvu i **sačuvaj da ostane Tebi vjerno ono stado, koje si izručio meni, svom nedoraslom i nevrijednom sluzi. Izbavi ga od bezbožne i poganske zlobe onih, koji te sramote. Pogubi trojezično krivovjerje te umnoži svoju Crkvu s novim mnoštvima i udruži sve u jedinstvu. Učini ovaj izvanredni narod složnim i jednim u vjeri i u pravom ispovijedanju vjere. Nadahni njihova srca da slušaju riječ Tvoju, jer je Tvoj dar, što Si primio nas nevrijedne za vjesnike Kristova Evanđelja, koji se trse da čine dobra djela i što je Tebi drago. One koje Si mi dao, izručam ih kao Tvoje; vladaj njima svojom**

SVEČAN ULAZ SV. OCA U BAZILIKU SV. PETRA NA DAN KANONIZACIJE SV. BERNARDICE

močnom desnicom i štiti ih svojim krilima, da svi hvale i slave Tvoje ime, Oca i Sina i Duha Svetoga Amen«. —

Smrt sv. Ćirila.

Nakon molitve zagrlio je duhovnim zagrljajem sve i rekao je: »Blagosloven Bog, koji nas nije predao u roblje i ždrijelo naših nevidljivih neprijatelja, nego je raskinuo njihove mreže i izbavio nas od propasti«.

S tim riječima usnuo je blago u Gospodu, navršivši 42 godine, dne 14. veljače 869. godine prije Krista.

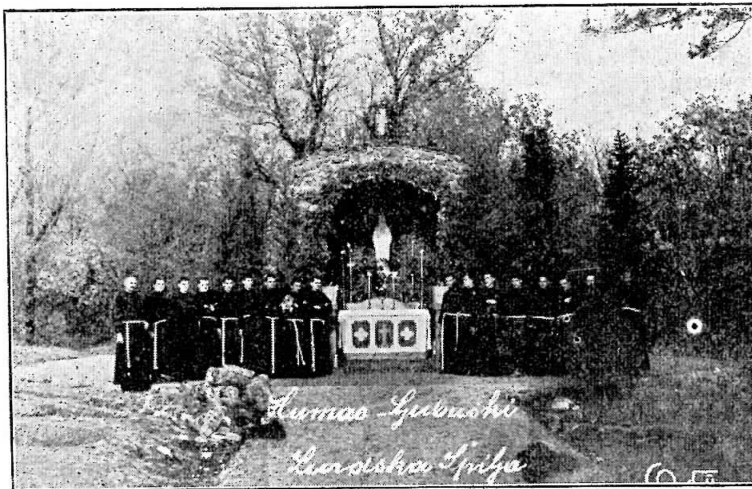
Bila je dakle vruća želja i tako reći njegova svečana duhovna oporuka: da Bog očuva Slavene u svetom jedinstvu crkve i Kristove vjere. Nastojmo stoga, da tu njegovu svetu duhovnu oporuku ispunjujemo, radeći i moleći se za sveto jedinstvo. **Dr J. Oberški**

Riječ Kristova Namjesnika

U mjesecu veljači, dne 12. slavimo spomendan krunisanja svetoga Oca. Ako ikome, a to nama kršćanima katolicima mora svaka njegova riječ biti pravom svetinjom. Ta, on je pravi namjesnik Kristov. On sjedi na Petrovoj stolici. On je živi Petar, kako je to u više navrata jasno rečeno baš na istočnjačkim velikim crkvenim saborima. On je pravi Apostolik, kako ga nazivlju istočnjaci. A danas? Velik dio istočnih kršćana ne će znati za njega. Sveti Otac naprotiv na srcu gaji sve potrebe Istoka. Zato on i toliko preporuča naš Apostolat. Kao što se brine za misije, tako se i preko Apostolata brine za sveto Sjedinjenje svim mogućim silama, napose pak molitvom. Zato nas pozivlje, da se okupimo u Apostolatu, zato nam i tako živo stavlja na srce naše slavenske apostole kao prekrasan uzor uzvišenog rada i molitve za onaj Istok, odakle je sinulo svijetlo spasenja. Stoput i više morali bismo si ponavljati ove njegove riječi:

»Ako su sv. Ćiril i Metodije cijeloj Crkvi na slavu i čast, tim više ih moraju slavenski narodi, koje su oni u mrkotrpnom radu rodili Kristu, prije svih drugih naroda štovati i slaviti. Zato je potrebno, da se njihov život svetosti i radinosti raznim spisima i govorima što češće što življe predočuje vjernom puku. Potrebno je, da mladež i duhovna i svjetovna po školama, gimnazijama i sveučilištima gleda na ta dva slavna nebesnika kao na svoj uzor. Povijest pripovijeda, kakve su vrline i kakva su odlična svojstva resila tu dvojicu muževa. S velikim se njihovim znanjem združila i plemenitost srca i poniznost, a s apostolskim radom postojana molitva, čuvanje svete čistoće i dragovoljna pokora. Neka budu zato sv. Ćiril i Metodije slavenskim narodima učitelji kršćanske savršenosti. Neka budu svoj braći, kod koje su nekada sijali prvo sjeme svete vjere katoličke, ne samo nebeskim zagovornicima, nego što više voditeljima, da sačuvaju ili potstignu milost katoličkog općinstva. U njihovo se naime srce duboko usjekla molitva, koju je Krist na zadnjoj večeri molio nebeskog Oca: »Da bi svi jedno bili«. Duboko im se također usadila u dušu nauka istočnih otaca o sveopćem jedinstvu kršćanske Crkve...«

Glas Namjesnika Kristovoga upozoruje nas osobito na plemenitost srca, poniznost, apostolski samopregorni rad, čistoću, postojanu molitvu i dragovoljnu pokoru naših svetih apostola. To su bila u istinu sredstva, kojima su oni slavenske naše pradjedove privukli u svetu Crkvu katoličku. Uzljubimo i mi ta sredstva kao najljepši temelj svakom radu u našem Apostolatu. Na to nas pozivlje Namjesnik Kristov, pozivlje nas dakle sam Krist. Na taj ćemo način proširiti i povećati Apostolat i njegove nakane, a spomenuta kreposna djela sama po sebi stavljaju u svako naše nastojanje temelj blagoslova Gospodnjega. **D.**

Slika lijevo:
LURDSKA ŠPILJA NA HUMCU (LJUBUŠKI)
blagoslovena 8. prosinca g. 1934.
Foto Grubišić

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

RUSIJA

Upliv Židova na rusku boljševičku revoluciju. O toj temi napisao je nedavno knjigu Herman Fekst pod naslovom »Boljševizam i židovstvo«. Početkom augusta g. 1917. sazvali su boljševici kongres, koji je uz uži izvršni odbor ustanovio i posebne odbore za provođenje revolucije. Predsjedništvo ovog znamenitog kongresa sastojalo je od 11 članova. Od njih su bila 3 Rusa, 6 Židova i 1 Gruzin. Ovaj kongres uredio je 2 odbora, koji su kroz cijelu revoluciju igrali najveću ulogu: politički odbor (Politbiro) i vojnički odbor. U užem izvršnom odboru boljševičke stranke bijahu ovi muževi: Staljin (Gruzin), Sokolnikov (Žid), Dzerdžinski (Poljak), Miljutin (Rus), Uricki (Žid), Joffe (Žid), Sverdlov (Žid), Musanov (Rus), Bubnov (Rus), Stosova (Ruskinja), Šauman (Armen), dakle 4 Rusa, 4 Žida i 3 od drugih narodnosti. Dne 23. oktobra 1917. sazvao je uži izvršni odbor skupštinu, koja je sa 8 protiv 2 glasa odglasala revoluciju.... Ovaj zaključak imao je izvesti »Politbiro«. Od 7 članova toga odbora bijahu: Lenjin (Žid po majci), Sokolnikov (Žid), Bubnov (Rus), Zinovjev (Žid), Kamenjev (Žid), dakle 4 Žida i 1 Rus... Vrhovni generalni štab, koji je imao organizirati crvene garde, bio je sastavljen od 18 članova. Predsjednik je bio Trocki (Žid): članovi su bili: Podvojski (Rus), Lenjin (Žid po majci), Bokij (Gruzin), Joffe (Žid), Molotov (Rus), Nevskij (Rus), Unschlicht (Žid), Sverdov (Žid), Uricki (Žid), Antonov-Ovsejenko (Rus), Mehonišin (Rus), Guzev (Žid), Galkin (?), Eremejev (Rus), Dzerdžinski (Poljak), Dybenko (Ukrajinac), Raskolnikov (Rus), dakle 7 pravih Rusa, 6 Židova, 1 polovični Rus, 2 ine narodnosti. — — — Kad se 29. oktobra ustanovilo »Vrhovno vojno zapovjedništvo, bilo je sastavljeno ovako: predsjednik Sverdlog (Žid): članovi: Staljin (Gruzin), Bubnov (Rus), Uricki (Žid), Džerdžinski (Poljak), dakle tek 1 pravi Rus, 2 Žida i 2 ine narodnosti. Budući da je revolucija god. 1917. provela boljševike do državne moći u Rusiji, valja za povijest slavenske Rusije ustanoviti, tko su bili glavni faktori osudnog prevrata. U interesu historijske istine ne smije se govoriti o »Ruskoj« oktobarskoj revoluciji ni o »Ruskom« boljševizmu. Sve su to stvorili Židovi i tuđinci!

Već i vođe desertiraju. U zabitnom seocu već kao diečaksvrati Trenin na sebe pozornost sovjetskih vlasti radi svoje nadarenosti. Uzeli ga u školu, odgojili ga stručno, tako da je mogao zauzeti odlično mjesto zapovjednika aviatike u Moskvi. Pošto se podufao izreći iskrenu kritiku nad poljskim boljševičkim gospodarstvom, bačen je zapovjednik Trenin u tamnicu, a onda u Sibiriju na prisilni rad. Odande mu je uspjelo pobjeći. Preko Perzije uspjelo mu je pobjeći u Francusku. I sada u pariškom časopisu »Poslednije Novosti« sjeća se ovaj nekad oduševljeni boljševički prvak strašne prošlosti. Sjeća se među inim, kako sovjetska vlada umije već od početka novacima u vojarnama ucjepljivati bojovno bezboštvo sustavnim izrugivanjem svećenstva svih vjeroispovijesti, a osobito katoličke. Propagandu žive riječi povećavaju najgadnije karikature i slike izvješene po stijenama vojarne. Svaki vojnik crvene armade znade dobro, što bi za njega značilo, da ga tko vidi razgovarati sa svećenikom, zato mu se već izdaleka najpomnije ugiba. Sa začuđenjem i divljenjem piše Trenin o junaštvu i požrtvovnosti svećenstva i o nerazorivoj vjerskoj svijesti ruskoga puka, koji unatoč svih boljševičkih zabrana puni u nedjelje i blagdane preostale još hramove, što više kleči na koljenima i na ulici pred hramom.

SV. BERNARDICA

Engleski pisac Wels govorio je u Londonu na velikoj skupštini o položaju u Sovjetskoj Rusiji. Sam je bio u Rusiji, te je govorio i sa Staljinom. Wels je otvoreno priznao, da je Sovjetska Rusija strašna opomena za cijeli svijet. Položaj ruskog stanovništva kazuje, kakova sudbina čeka državu, koja ubija svoje intelektualne klase. Ruska država uništila je svoju inteligenciju, a s njom svaku slobodu i svaki napredak duha. U sovjetskoj Rusiji uopće nema duhovnoga života. Tamo ne smije ni jedan pisac pisati što bi htio i znao, već što vlasti hoće ili dopuste. H. Wels ne spada među protivnike boljševika, već obratno sa simptaijama je pratio njihov rad i želio im uspjeha, zato su ga i boljševici cijenili. Dakle je stekao novo uvjerenje, pošto je na svoje oči gledao tu »sretnu« Rusiju. Ali zato imadu njegova priznanja osobitu važnost.

Bilanca bezbožničkog rada u Rusiji. Strašna je ta bilanca. Prema posebnoj sovjetskoj statistici »umrlo« je uslijed progonstva 16.000 svećenika, među njima 59 biskupa. Utamničeno je bilo dosada 187 biskupa i 15.000 svećenika. Zatvoreno je bilo dosada 430 crkava. Ostavljeno je samo 37, a i od ovih će mnoge doskora pasti žrtvom boljševičkog barbarstva. Od katoličkih svećenika izagnano je po toj statistici 130, i 59 redovnica, tako da za cijelu Rusiju preostaje 1 biskup i 30 svećenika. Šta je to za tako ogroman teritorij?

POLJSKA.

Grkokatolička duhovna akademija u Lavovu imade ove školske godine upisano 376 slušača, dok je prve godine svoga osnutka god. 1928. imala tek 170. Kandidati dolaze iz 9 grkokatoličkih biskupija (3 galicijske, 2 potkarpatske, 2 sjeveroameričke i 1 kanadske, te 1 jugoslavske). Profesorski zbor broji 24 člana, koji su svoje nauke svršili na papinskim univerzama u Rimu, na univerzi u Beču, Insbruku, Münchenu, Freiburgu i Parizu. Posebnu pažnju posvećuje lavovska duhovna akademija povijesti sjedinjenja, istočnoj liturgiji, istočnom crkvenom pravu, te povijesti istočne umjetnosti. Znanstveni organ akademije je mjesečnik »Bohoslovia«.

Lavovski metropolit Šepticki izdao je posebni pastirski list, kojim je htio spriječiti zloupotrebu vjere u političke svrhe. Tim je listom zabranjeno svećenstvu vršiti vjerske čine, kad god razborito misli, da puk traži vjerske čine ne iz želje da Boga štuje, nego iz posve svjetovnih i političkih ciljeva. Jednako zabranjuje metropolit vršiti liturgiju u okviru političkih demonstracija, jer bi se uslijed toga stranačka mržnja prenosila na crkvu, svećenstvo i vjeru. Pastirsko pismo metropolite bilo je izazvano tužnim prilikama u bivšoj Galiciji, gdje se rađaju sporovi između poljske vlade i produđenje ukrajinskog naroda.

Apostolski vizitator O. Ivan Hudeček, redemptorist, došao je iz Rima u Lavov da u ime Svete Stolice pregleda stanje grkokatoličke provincije lavovske.

ČEHOSLOVAČKA.

Jubilej bazilike sv. Metodija u Velehradu. God. 1935. navršuje se 200 obljetnica posvete velehradske bazilike sv. Metodija u sadanjem obliku, te 1050 obljetnica smrti sv. Metodija. Obje obljetnice zaslužuju, da budu slavljene ne samo od uskog kruga velehradskih štovatelja, nego od cijelog naroda čehoslovačkog, pa i od drugih slavenskih naroda.

Velehrad je svetište slavensko. Ondje su naviještali svetu vjeru naši apostoli sv. Ćiril i Metodije, ondje je stolovao i umro moravski metropolit sv. Metodij. Ondje je bio starodrevni samostan cistercita kao vjersko zarište za Moravsku. Velehrad je ostao žarište vjerskog života i u moderno doba. Veličanstvene proslave god. 1863. i 1885. rasplamsale su oganj vjerskog preporoda u srcima svih pravih domoljuba i raznesle su ga posvuda, i u zadnje seoce. Onamo je okupljao češki i slavenski narod veliki moravski domoljub i svetac, nadbiskup Stojan. U najnovije doba se na Velehradu drže glasoviti unionistički sastanci, koji okupljaju učenjake iz cijelog svijeta na plemeniti rad oko svetog sjedinjenja. U Velehradu postoji papinski misijski zavod, koji odgaja radnike za sveto sjedinjenje. Ondje se također drže duhovne vježbe, kojima pribiva godimice barem 2000 ljudi.

Ovom prigodom pokrenula se akcija, da se prekrasna bazilika sv. Metodija, remek djelo građevinskog umjeća cistercitskoga, iznutra opravi, jer su neki freski oštećeni, stukatura mjestimice otpala, pa umjetninama prijeti propast. Uprava bazilike i episkopa čehoslovačkih obratiše se na puk, da pomogne popravak svetišta.

Uprava grkokatoličke župe u Pragu povjerena je O. Hopki. Njegova je župa najprostranija, župa u cijeloj Čehoslovačkoj, jer su mu podređeni svi grkokatolici u Češkoj, Moravskoj i Šleskoj.

DRUŠTVENE VIJESTI

Članarinu »Apostolata sv. Ćirila i Metodija« u god. 1934. uplatiše dalje: Karlo Josip Iskra, župnik u Pešcenici, 20.— Din. Petar Cimermanović, župnik u Ivanić gradu, 100.— Din. Župni ured Veliškovci 45.— Din. Župni ured Andrijaševci 44.— Din. Josip Žunić, župnik u Novigradu kod Karlovca, 15.— Din. Župni ured Prvić Luka 10.— Din. Župni ured Zrin 5.— Din. Stjepan Topolčić, župnik u Sv. Nedjelji, 30.— Din. Fran Martinčević, župnik 154.— Din. Josip Šimunović, dekan i župnik u Babinoj Gredi, 18.— Din. Josip Mokrović, župnik u Stenjevcu, 30.— Din. Henrik Kroder, župnik u Vratišincu, 15.— Din.

Plemenitim darovateljima Gospod Bog platio!.

Povjerenicima »Apostolata«. Opetovano molimo, da što više proširite list »Naša Gospa Lurdska«, jer je taj list vjesnik i našeg »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«. Javljajući nove pretplatnike nemojte zaboraviti naznačiti »sa strane Apostolata«.

ZLATICE (Nastavak.)

UZ PREMILOG

Premilim je Zlatica nazivala Euharistijskog Spasitelja. Za nju je postojala miljena majčica i tatica i premili Isus. Kod kuće ili uz Ljerka nije upotrebljavala ni drugi naziv za Gospodina. Lijepi je svoj i pobudni duhovni život stala osobito razvijati, kad je stupila u srednju školu. Otac ju je upisao u školu časnih sestara milosrdnica u Zagrebu. Ljerka je upisao u gimnaziju. Svako jutro se on odsele ranije vozio u grad u svoj ured. U kočiji je uza nj sjedila Zlatica, a nasuprot njemu Ljerko. Ljerku je kupio građansko odijelo, namirio uvijek sve troškove školovanja. U početku je bilo nekih nesuglasica, prigodom ovakvoga puta, između Zlatice i njezinog oca. Kad je naime kočija došla do kapelice sestara na cesti, Zlatica je dala ustaviti kola, jer da mora malko skoknuti k Premilom. Ivan joj je prigovorio:

»Zlatice, ta, pred jedan sat si bila ovdje s majkom. Čemu opet?«

Da, pred kratko vrijeme bila je ona s majkom kod svete Mise, i primila u dušu Premiloga, kako bi ona običavala kazati. Ipak ju je i sada Premili vukao k sebi. Ona je morala onamo barem na čas skoknuti, da Ga pozdravi. Oca je samo umolno pogledala ili bi ga brzo poljubila i zamolila:

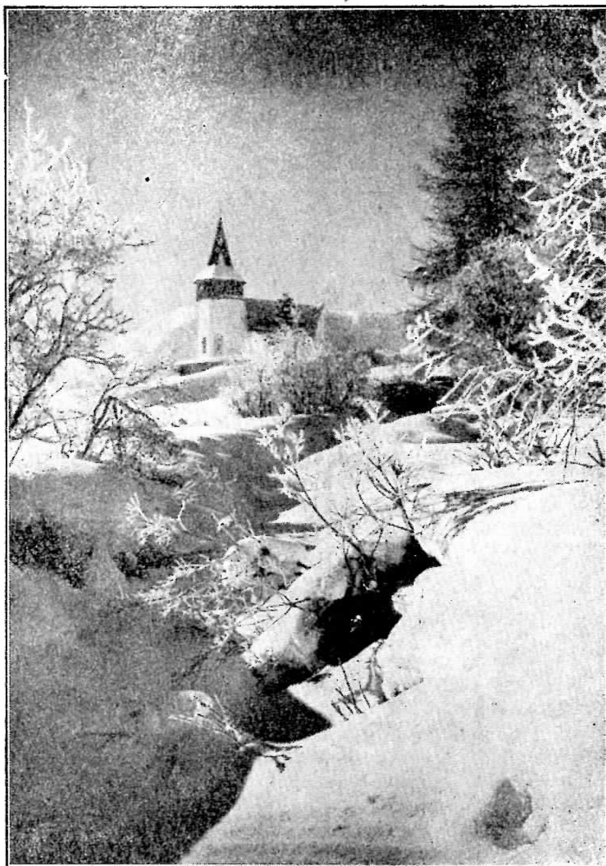
»Tatice, samo časak pričekaj! Imam Premilome nešto kazati«. Ocu nije bilo to dulje vremena pravo. Kasnije se priučio i na to. Nakon nekog vremena nije više prigovarao nit jednom riječju, dok konačno nije i sam imao štogod kazati Gospodinu. Pozvao bi Ljerka, pa su i njih dvojica skoknuli na časak u kapelicu.

Zlatica je tako polazila k svojem Premilom i pod svakim školskim odmorom. Bila je u crkvi na kratko vrijeme, ali izostala ne bi ni pod kojim odmorom. Nakon kratkog poklona se odmah našla među drugaricama, da se malo poigra. U školi je ona bila vazda uzor u svakom pogledu. Vrlo nadarena djevojčica ne bi ni trebala osobite marljivosti. No Božji dar je znala lijepo združiti s krepošću marljivosti. Njezina urednost, poslušnost, pažljivost i tolike druge lijepe osebine sjajile su pred svima. Sve ju je voljelo. Ljubile su je drugarice i profesorice. Razne pohvale ipak nisu Zlaticu mogle staviti na put oholosti. Ona je ostala uvijek skromna i ponizna. Njezino poslije podne bilo je razdijeljeno na pripremu za školu, čitanje korisnih i poučnih knjiga, igru i šetnju uz Ljerka. Kao u ranom djetinstvu, tako bi i sada najednom samo nestala iz svoje okoline, pohrlila u kapelicu, da pozdravi Premiloga. Kad se na šetnji s roditeljima ili s Ljerkom malo udaljila od toga dragoga mjesta, onda je znala svrnuti šetnju prema župnoj crkvi, da i ondje posjeti Premiloga. Nije li nikako mogla u crkvu, onda je iz daljine pozdravila Gospodina pobožnim uzdahom.

»Kamo si se zamislila?« znao je pitati Ljerko u takvim časovima kod igre ili na šetnji. Ona se samo ljubazno nasmiješila bez odgovora. Kad je uvidjela, da Ljerko sve sluti, onda mu je kazala:

»Dragi Ljerko! Ni najljepša priroda, ni najmilija igra ne može me tako obuzeti, a da mi ne bi misli letjele k mojima kod kuće. Ja sam njihova, a oni su moji. No kaži mi, a čiji smo mi svi? K Njemu Ti eto polete moje misli. Baš kako imadem toliko na pameti majčicu, tako želim imati na pameti Premiloga«.

Ljerku se svidjele ove misli. Nije ni sam znao, što bi odgovorio. Držao je, da će najbolji odgovor biti u tome, ako Zlaticu nasljeduje. Činio je zato tako. U početku su svaki zasebno pozdravljali Gospodina u presvetom Otajstvu, a kasnije su to obavljali zajednički. Taj ih je običaj naveo i na drugi, da su naime i svoje pohode u kapelicu često puta obavili zajedno. Primjer Zlatice djelovao je na Ljerka tako snažno, da ju je oponašao gotovo u svemu. I on se dao na svakidanje primanje svete Pričesti, naučio je duhovno razmatranje, pazio je na svoje molitve, čitao je knjige o duhovnom životu, tijekom vremena je i na njegovim ustima, ali i u njegovom srcu bio svagda i neprestano Premili... (Nastavit će se). **Dr Hren**

CRKVA U SNIJEGU

Knjižica o hrvatskom mučeniku blaženiku Marku Križevčaninu izašla je u nizu jeronimskih knjižica po dinar. Ove se godine navršilo ravno 30 godina, otkako je sv. Otac Papa proglasio tog svetog Hrvata, mučenika za katoličku vjeru, blaženim, pa sada treba svuda isticati štovanje tog našeg ugodnika Božjeg. Tomu neka posluži i ova knjižica »Hrvat mučenik«, u kojoj je na lijep pučki način život bl. Marka Križevčanina napisao dr. Josip Lončarić, zagrebački župnik sv. Petra. Tu će knjižicu zbilja svaka pobožna duša na dušak pročitati. Iz svakog retka te knjižice osjećaš toplinu i ljubav prema sv. vjeri, koja je jedina kadra dati takve nepokolebive junake mučenike za Boga i vječnu istinu. I mi smo Hrvati uvijek imali takvih boraca i mučenika za katoličku vjeru, ali premalo ih nažalost poznajemo. Ni ne znamo ni za njihova imena. A ne valja to, što mi za svoje svece tako malo marimo. Zato neka ne bude katolika Hrvata, koji ne bi posegnuo za ovim životopisom bl. Marka Križevčanina. Svaki neka ga nesamo pročita, nego i čuva u svojoj kući, da ga i po više puta čitaju svi ukućani pa da se zagrijavaju tako ljubavlju prema Bogu i Njegovoj svetoj vjeri. Bl. Marko Križevčanin neka nam bude uzor i ponos. Upoznajmo ga, molimo mu se i širimo njegovo štovanje po svim hrvatskim krajevima. Njegov sveti zagovor pred prijestoljem Svevišnjega pratit će nas tada u svim našim potrebama i nevoljama. I neka Bog dragi da, da Sv. Otac Papa tog hrvatskog blaženika i što prije proglasi Svecem! (Knjižica »Hrvat mučenik« od dra. Josipa Lončarića dobiva se kod svakog povjerenika Društva sv. Jeronima po 1 dinar).

Ovogodišnje knjige Društva sv. Jeronima za članove još se uvijek mogu dobiti. Tko ih dakle još nema, neka se požuri, da ne ostane bez njih. Barem 3 knjige za 10 dinara može svaki uzeti. To nije tolika žrtva, koju ne bi svaki odrasli Hrvat katolik mogao pridonijeti za tako vrijedno štivo, koje onda ima cijele godine u kući. A tko može i više žrtvovati, tomu će dobro doći i svih 9 knjiga, koje se dobiju za 40 dinara, jer tu ima štiva svake vrste, koliko nigdje za tu cijenu ne ćete dobiti. Pamtite: Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima najstarija je hrvatska katolička ustanova za izdavanje dobrog štiva, pa cijeli hrvatski narod njemu ponajviše mora biti zahvalan za svoju prosvjetu. Pokažimo tu zahvalnost i svojom vjernošću, da uvijek uzimamo i čitamo knjige, koje to zaslužno Svetojeronimsko Društvo hrvatskom narodu daje!

Dvije prekrasne katoličke knjige izlaze ovog mjeseca nakladom Društva sv. Jeronima. Jedna je roman »Krasulјak« od najvećeg sadašnjeg češkoga katoličkog pisca Jaroslava Duriha, a druga se knjiga zove »Gog« od najvećeg današnjeg talijanskoga katoličkog pisca Ivana Papinija. To su knjige doduše u prvom redu za školovane ljude, ali kao katoličke knjige treba da postanu svuda poznate među svim načitanijim čitateljima.

Hrvatsko hodočašće u Svetu Zemlju

Po treći put će ove godine poći naše narodno hodočašće u Spasiteljevu domovinu. Bit će to u mjesecu srpnju. Opet se onima, koji čeznu da vide zemlju, u kojoj je živio i za spas naš na križu umro Spasitelj Isus Krist, pruža evo prilika, da pođu s ovim hodočašćem u one svete krajeve. Jedan hrvatski seljak, koji je već tri puta bio u Svetoj Zemlji, rekao je: „Samo raj vidjeti valjda je ljepše nego vidjeti Svetu Zemlju". To je progovorila pobožna hodočasnička duša i rekla ono, što osjećaju svi hodočasnici, koji su dosad imali sreću pohoditi Isusovu domovinu. Zato neka nitko, komu god je iole moguće, ne propusti, a da ne pođe s ovogodišnjim hodočašćem u Svetu Zemlju. Iako su teška vremena, ipak ima takvih dobrih ljudi, kojima je Bog dao, da bi mogli smoći toliko, koliko treba troška za putovanje na ovo daleko hodočašće. Učinit će Bogu ugodno djelo, a za svoju dušu nada sve korisno djelo, ako pođu, da obiđu Jerusalem, Betlehem, Nazaret i ostala sveta mjesta, gdje su živjeli Isus i Presveta Majka Njegova, da poljube tragove svetih stopa njihovih i da se pomole ondje s takvom pobožnošću, kakve ljudska duša nigdje drugdje na svijetu ne može osjetiti nego samo tu.

Hodočašće će poći iz Zagreba oko 8. srpnja, a trajat će 20 dana. Punih 10 dana ostaju hodočasnici u Svetoj Zemlji.

Cijena je za cijelo putovanje i za svu opskrbu na tom putu i na boravku u Svetoj Zemlji upkuno 7.800 dinara.

Prijave se primaju do 1. svibnja. S prijavom treba odmah poslati 2000 dinara kapare. A ostatak će trebati uplatiti do konca svibnja.

Tkogod misli, da bi mogao poći s ovim hodočašćem, neka se već sada (ili što prije) javi našem odboru, koji će mu javiti onda sve potrebne upute.

**ODBOR ZA HODOČAŠĆA U SVETU ZEMLJU
ZAGREB
Trg Kralja Tomislava 21.**

Darovi za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalemu

Osim plemenitih darovatelja, kojih smo imena iznijeli u prošlim brojevima našega lista, njima su se pridružili još ovi: Glasnik Srca Isusova u Zagrebu sakupio 2530 Din. — Dr A. Živković iz Zagreba 100 Din. — Po 53 Din : J. Mirković iz A. — Po 50 Din : M. Špoljar iz Zagreba, o. P. Vlašić iz Beograda, A. Zec iz T. — Po 45 Din : P. Mary Stiglich iz G. — Po 30 Din : Vik. Strišek iz V. — Po 20 Din : M. Sabolić iz V., I. Perković iz S. B., M. Šolc iz Zagreba, Matt Gregurić iz Box, M. Halić iz Sv. M. — Po 15 Din : B. Vrnoga I. i B. Jozin iz V., Župni ured iz Divjaka, D. Matiša iz K. B. — Po 12 Din : B. Frkeš iz Zagreba. — Po 10 Din : B. Bak i J. iz S., M. Šimečki iz Zagreba, M. Brkić iz B., J. Cvrtila iz B., K. Berežnaj iz Zagreba, J. Žmegač iz V., M. Knežević iz V., D. Jungwirth iz M., L. Burger iz Zagreba, J. Drgučić iz B., S. Keklović iz Š. K., Dr I. Dukić iz Š., M. Lukić iz Zagreba, A. Milni iz Santo iz S., J. Danica Bakarčić iz D., M. Žumk, J. Lacko, K. Novosel i K. Lacko iz T., M. Luburić iz K., T. Kurjaković iz N. G., F. Oršuklić, T. Banić, M. Vlašić, V. Gjureković, E. Zubojević iz A. Stajerec iz L., A. Svirac i Anica S. iz V.

Svim ovim dosadašnjim darovateljima neka bude hvala i od nebeske Kraljice plaća! Iako polako, ipak se prinosi za ovu svetu stvar kupe sve više te ćemo za koju godinu dočekati i ostvarenje tog našeg zavjetnog oltara, koji će na čast i diku svijju Hrvata katolika stajati na svetome mjestu, gdje je umrla Presveta Gospa i odakle je ušla u nebesko kraljevstvo Sina Svoga, da odanle s Njime kraljuje nad svim vjernim svojim narodima, pa tako i nad nada sve vjernim hrvatskim narodom. Samo treba da se kojim darom ovog zavjetnog oltara sjete i oni, koji dosad to još nisu učinili. Tko daruje bar 10 dinara, dobiva na spomen cvijet iz Svete Zemlje blagoslovljen na grobu Spasiteljevu. Darovi se šalju na Odbor za gradnju jerusalimskog oltara Kraljice Hrvata (Društvo sv. Jeronima), Zagreb, Trg Kralja Tomislava br. 21. Ne propustite još ovaj mjesec poslati koji dar za ovu svetu stvar!

Zahvale i darovi

Hvala Mari-i, dragoj Majci, što mi je isprosila milost od svog Sina. **Paula Horvat, Karlovac.**

Javna hvala Gospi Lurdskoj i sv. Bernardici na mnogim dobročinstvima duše i tijela. **Franka Vidmar.**

Za ozdravljenje bez ikakvih posljedica svog sina, dugujem hvalu Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Bernardici. **Josipa Friš, Suhopolje.**

Već tri godine dugujem zahvalnost Našoj dragoj Gospi Liurdskoj, koja mi je pomogla kod operacije. I sad se zahvaljujem sv. Anti, sv. Alojziju i sv. Blažu, koji su me u mojoj bolesti uslišali. **Terezija Vaincetler.**

Iz svega srca kličem, neka je hvala Majci Božjoj Lurdskoj, Presv. Srcu Isusovom, sv. Josipu, sv. Tereziji od Maloga Isusa, koji su me pomogli, kad su liječnici bili izgubili svaku nadu u ozdravljenje. **Anka Novak, Varaždin.**

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj, što mi je u raznim zgodama bila zaštitnica. **Maja S.**

Izvršujem svoju djetinju dužnost prema predobroj Majci Božjoj, koja mi je pomogla te mi je sin ozdravio poslije teškog dvomjesečnog trbušnog tifusa. Ujedno hvala sv. Josipu, sv. Tereziji od Maloga Isusa za mnogobrojne primljene milosti. **Anica Vuković, Slakovci.**

U mojim teškimoćama osjetio sam više puta milost Majke Božje. Neka Joj je hvala. **August Katar.**

Javno zahvaljujemo Bezgr. Djevici, što se po Njezinom Zagovoru umnožio broj naših gojenica. **Uprava Uršulinskog Samostana.**

Kad su bile izgubljene nade u moje ozdravljenje utekao sam se najboljem liječniku Presv. Srcu Isusovom, Majci Božjoj Bistričkoj, Gospi Lurdskoj, sv. Antunu, sv. Ivanu Bosku i sv. Josipu i bio sam uslišan. Hvala! **August Prugovečki, Otrčkovac**

Od srca hvala Majci Božjoj Lurdskoj, Majci Božjoj Kamenitoj i Ranama Isusovim, koji su mi pomogli kod namještanja sina. Šaljem 20 dinara za proširenje glasnika Gospe Lurdske. **Marija Pavičić iz K.**

Dvanaest godina sam bolovala od padavice i molila Majku Božju za pomoć. U svibnju sam odlučila moliti devetnicu i na prvi dan u crkvi sam se osjetila zdravije, koje Bogu hvala traje još i sada. Hvala nebeskoj Majci! **Loreta Kraljić iz A.**

U zahvalu za primljene milosti šalju darove: G. Crnković iz V. 30 dinara. A. Šrekajs iz V. i J. Gabrić iz M. po 20 dinara. T. Veinceller iz T. 17 dinara. I. Đakovac iz K., P. Kopljar iz V. i D. Katalinić iz S. po 10 dinara. P. Kraus iz T. 5 dinara.

EUHARISTIJSKI KONGRES U LJUBLJANI

U Ljubljani se sastaje drugi euharistijski kongres za cijelu državu 27, 29. i 29. lipnja.

Naši biskupi su progovorili. Pozivaju nas na veliko euharistijsko slavlje u Ljubljanu. Jesmo li dobro razumjeli njihov poziv? Jessmo li pripravili veličanstven blagdan Njemu, našemu Stvoritelju, Vladaru i Otkupitelju?

I ako nismo, što da učinimo? Naši biskupi nam kažu: „Već sada pripravljajmo svoja srca za velike dane kongresa s molitvom, svetom misom i žrtvama..." To ne znači ništa drugo, nego samo to, da jače uzljubimo našega Spasitelja i da se što tjesnije združimo s Njime i Njegovom sv. Crkvom.

Pripravimo svoje duše!

Naše su duše previše navezane na svakidašnjost. A međutim bi morala biti ponajprije prožete duhom Božjega Srca. Naša ljubav prema Spasitelju je odviše hladna. A morala bi biti bezuvjetno, neposredna i odana. Tisuću stvari ovoga svijeta odvraća nas od Spasitelja u Svetohraništu. A ipak bi Svetohranište moralo biti središte naših težnja. Svoju ljubav prema bližnjemu iskazujemo prema političkim strujama prolaznim svjetovnim programima, Pa ipak je zapovijed ljubavi jasna i bez sumnje se odnosi na svakoga našega brata i svaku našu sestru. Do manjih stvari više držimo, nego do vječnih načela. Zemaljske su nam stvari draže od vječnih vjerskih vrednota. Da, naše su duše premalo odane Bogu. A sada nam se pružaju dani milosti, da svoje duše prečistimo, da zlo iz njih iščupamo, da ih upravimo na put Božji.

Pozvani smo u vinograd Kristov.

Ne zato da radi naše besposlice vene lozin čokot, nego da s našim radom raste, cvijeta i rodi stostruki plod. Duše naše braće trpe u oskudici, blude u tami, smrzavaju se bez ljubavi. A brat nam mora biti svak koga poznamo, s kojim bilo kako dođemo u doticaj i bilo za koga treba da žrtvujemo sebe, da bi njemu bilo bolje. Ovo je apostolat. „Što ste učinili jednome od moje najmanje braće, meni ste učinili". Ovi pripravni dani za euharistijski kongres dani su, da dokažemo svoju ljubav prema bližnjemu; onu, naime, ljubav, koja se ne smije obazirati ni na društvene položaje ni na starost ni na jezik. Taki budimo da razveselimo Krista! Samo tako će biti dani kongresa po riječima biskupa, dani koji otvaraju našemu narodu izvore vrhunaravnoga života, kao blagoslov našoj domovini."

Svetište Majke Božje Lurdske - Zagreb

Marijin lurdski mjesec

Približava se 11. veljače. Sretni i slavni dan, u koji se je bezgrešno začeta Djevica ukazala u Lurdu maloj pastirici Bernardici. Dan od najvažnijih u povijesti katoličke Crkve. Nova objava modernom čovječanstvu. Trajna potvrda nepogrešivosti vrhovnog Učiteljstva Kristove Crkve.

Vatikanski je sabor 1854, na usta Pape Pija IX. za član vjere proglasio, da je Marija bez istočnoga grijeha začeta. Vjernici su oduševljeno primili proglašenje ove vjerske istine, harni Bogu i sv. Ocu za nov dragulj u kruni naslova Božje i naše Majke. Oholice i nevjernici ustali su žestokim napadajima na Kristova Namjesnika i pokušali da ovdje ondje izazovu raskol, a bezvjerci su i dalje nijekali sve, što je vrhunaravsko.

I nebo je progovorilo. Ta radilo se je o časti i dostojanstvu Majke Božje, o nijekanju samog Božjeg opstojanja.

Četiri godine poslije proglašenja Marijina bezgrešnog Začeća, Marija se je u Masabjelskoj pećini kod Lurda u jugozapadnoj Francuskoj ukazala dobroj djevojčici Bernardici i sama sebe nazvala: „Ja sam bezgrešno začeće". U vezi s time provrelo je ispod pećine novo vrelo, Bernardica se uputila koracima još kreposnijeg života, sveto umrla i najzad proglašena sveticom, a Lurd je postao apologijom vjere, katolicizma i svetim mjestom, u koje hodočaste svi narodi. U Lurdu se naime, na Marijin zagovor već je 77 godina, zbivaju velika duševna i tjelesna čudesa, stručnjački ispitana. Kao da se obnavljaju vremena, kad je sam Bog - Čovjek boravio među ljudima. Po zagovoru Majke Božje Lurdske Bog dijeli neizbrojive milosti širom svega svijeta, te je pobožnost prema Majci Božjoj Lurdskoj postala sveopćom, a Lurd doprinio divnom vjerskom oživljenju.

Lurdska čudesa, koja se u našem, XX. vijeku u Lurdu zbivaju, najsavjesnije kontrolira posebna liječnička komisija, kojoj se može pridružiti svaki liječnik, bio vjernik ili ne. Ta čudesa imaju da zasrame današnje bezvjerce, da zabasalo ljudsko društvo privedu opet Bogu, a vjernike da učvrste u vjeri, ojačaju njihovo pouzdanje u Mariju, još većma raspale ljubav prema onoj, koju dragi Bog tako odlikova. Marija po lurdskim čudesima zalutalom čovječanstvu dokazuje, da Bog doista postoji, da je on vrhovni gospodar svega, da postoji vrhunaravno, da je katolička Crkva Božje djelo, njezina nauka božanskoga porijekla i nepogrešiva, a Marija sama da je Majka Božja i posrednica svih milosti.

Oživimo svoje pouzdanje i svoju ljubav prema Mariji. Posvetimo joj ovaj mjesec. Ona se je objavila u doba godine, kada ljudi radi karnevalskog ludovanja najviše griješe, Boga vrijeđaju i izazivlju njegovu srdžbu. S toga je svijetu preko Bernardice i naložila pokoru. Pokoru dakle prigrlimo. To znači: provodimo sve bolji, kršćanskiji život, vršimo savjesno sve svoje kršćanske dužnosti prema Bogu, sebi i bližnjemu, prionimo još više uz pobožnost i dobra djela. Time ćemo najdostojnije i najkorisnije proslaviti Marijin lurdski mjesec.

Lurdski blagdan u svetištu

I ove ćemo godine blagdan Majke Božje Lurdske u njezinu malom Svetištu u Zagrebu proslaviti u nedjelju poslije 11. veljače, naime 17. veljače. Ovogodišnja proslava bit će svečana, prvo zbog toga, što ćemo taj dan po prvi put imati u svojoj sredini zagrebačkoga nadbiskupa koadjutora preuzvišenoga dra Alojzija Stepinca, koji će u Svetištu u čast Majci Božjoj Lurdskoj, a za sve žive i pokojne dobročinitelje Svetišta, taj dan pontificirati. Drugo, što ćemo taj dan blagosloviti zastavu Svetišta, remek djelo u čast Majci Božjoj Lurdskoj. Opis zastave niže navodimo, a blagoslov će izvršiti sam preuzvišeni nadbiskup koadjutor. Zastavi će kumovati gospođa Marija Babić, potpredsjednica Društva Katoličkih Žena Majke Božje Lurdske, mjesto gospođe Marije Dapčić, predsjednice istoga društva, koja je ranije bila preuzela kumstvo, ali ju je Majka Marija prošlog mjeseca uzela iz ove suzne doline.

Za proslavu ćemo se pripraviti sa devetnicom, koja počinje u petak, 8. veljače. Svako veče u 6 sati bit će propovijed, devetnica i blagoslov.

Na sam blagdan, 17. veljače bit će red sv. Misa: 5, ½6, 6, 7, ½8, 8, ½9, ½11 i ½12. Pontifikalna Misa preuzvišenoga nadbiskupa koadjutora dra Alojzija Stepinca bit će u ½10, a prije toga uslijedit će blagoslov zastave Svetišta.

Naša društva: Treći Red, Katolički Muževi, Katoličke Žene, Gospodjinsko Karitativno Društvo, Vitezovi sv. Antuna, Katoličke Djevojke, Ženski đački podmladak imaju zajedničku pričest i to ženske u 7 sati, muškarci u 8 sati.

U ½5 poslije podne uslijedit će primanje u Treći Red i zavjetovanje. Od 5—6 bit će klečanje u naknadne svrhe i da nam euharistijski Isus udijeli milost, te njegovoj Majci u čast uzmognemo sagraditi u Zagrebu veliko Hrvatsko Zavjetno Svetište.

U 6 sati je propovijed, a onda procesija sa svijećama kao u Lurdu. Vjernici će sa zapaljenim svijećama u ruci pratiti Isusa u presv. Oltarskom Sakramentu te molitvom i pjevanjem slaviti njega i njegovu presvetu Majku, Lurdsku Djevicu. Na svršetku procesije uslijedit će blagoslov u Svetištu.

Zastava Majke Božje Lurdske za njezino svetište u Zagrebu

Ovih je dana dovršena svečana zastava Svetišta Majke Božje u Zagrebu, koja zaslužuje da je ovdje posebno opišemo.

Nacrt zastave zamišljen je pod geslom „Slava Marijina", a u slogu rane gotike, prama prvobitnoj namjeri gradnje novog Svetišta Majke Božje Lurdske.

Zastava sastoji iz bijele i plave polovice, iz teške svile. Vezena je bogato, pretežno u zlatu i nešto u svili.

U sredini bijele polovice proteže se velika elipsa, svršavajući prama kutovima šiljasto. U elipsi je slikana, u naročitoj uljanoj tehnici za svilu, Majka Božja Lurdska sa Sv. Bernardicom. U prostorima šiljaka razapeta je zlatna mrežica, koja simbolizira onu slatku mrežicu, s kojom nas mila Majka k sebi sapinje za vječnost. Vječnost simbolizira krug sa zvjezdicama. Tu ima još raznih atributa Marijinih dekotraivno sastavljenih, kao n. pr. ružice, dragulji, polumjeseci itd. Cijela kompozicija okružuje okvir sa unutar zlatnim zvijezdama. Iza okvira je natpis u zlatu: „Djevice Lurdska, moli za nas!" S jedne i druge strane gornje kompozicije, nalaze

se po dva okrugla medaljona, povezana sa malom dekoracijom ružica. U prvom medaljonu prikazana je Majka Božja Bistrička. Pozadina i glave slikane su uljanom tehnikom. Krune na glavama i aureole vezene su u zlatu i svili. Haljine Gospine i Malog Isusa skrojene su iz bijele svile, vezene srebrom i ukrašene srebrnim čipkama, biserima i sitnim bijelim vezankama.

Drugi medaljon predstavlja „Gospu od Zdravlja". Gospa s Isusom slikani su u gornjoj tehnici. Krune i aureole vezene su zlatnom i urešene dragulјima (imitacijom). Oko vrata obješeno je bezbroj zlatnih lančića i sitnog zlatnog i srebrenog nakita, te po koji pravi dragi kamen.

Treći medaljon prikazuje „Majku Božju u Kamenitim vratima". Gospa je slikana istom tehnikom. Krune su vezene srebrom, oko vrata biserni đerdani.

Četvrti medaljon predstavlja „Gospu Sinjsku". Također slikanu. Kruna zlatom vezena, biserjem optočena. Poprsje urešeno sitnim zlatnim i srebrnim nakitom.

Svaki pojedini medaljon uokviren je zlatom sa u sredini vezenom smeđom svilom — Gospinom krunicom.

Najposlije ovu izradbu dekorativno zatvara široki zlatni hrvatski pleterac.

Plava polovica izrađena je sasvim jednako, samo su slike u medaljonima posve druge.

Na modroj polovici u elipsi imamo sliku Bezgrješnog Začeća. Ova slika prikazuje Majku Božju kako gazi zmiju, a ova vreba za njezinom petom. Iz ruku Marijinih sipa obilje zlatnih zraka i rasvjetljuje pred njezinim podnožjem dva velika njezina štovatelja i spisatelja slave Njezine: Sv. Bonaventuru i Duns Skota. Iza okvira zlatnih zvijezda zlatni je natpis: „Bezgrješno Začeće, moli za nas!"

U 4 okrugla medaljona prikazana su 4 franjevačka samostana, provincije presv. Otkupitelja i to: u jednome medaljonu samostan sa crkvom u Sinju; u drugom samostan sa crkvom u Zaostrogu na moru; treći sa samostanom i crkvom na otočiću Visovcu na rijeci Krki; a četvrti sa samostanom i crkvom u Makarskoj. Obe polovice pripojene su i završene zlatnim resama, dok na dva ugla vise dvije teške zlatne kite.

Koplje je iz javorova drva, okovano sa mjedi, a na vrhu blista velika pozlaćena Marijina zvijezda — zvijezda jutarnja. Vrpca je također vrlo bogato izrađena, u istom geslu, slogu i tehnici.

*

Ovu je divotnu zastavu zamislila i slikala, i uz pomoć nekih gospođa i gospođica i izvezla gospođa Zenaide Bandur iz Zagreba, članica Kluba Likovnih Umjetnika. Zastava je u svakome pogledu pravo remek-djelo, te umjetnica može da se njim ponosi. Gospođa je Bandur sav ovaj posao izvršila posvema besplatno, iz štovanja, zahvalnosti i ljubavi prema Majci Božjoj Lurdskoj i njezinom Svetištu. Neka joj Lurdska Djevica obilno naplati, a od uprave Svetišta joj i ovim putem najljepša hvala, kao što i ostalim gospođama i gospođicama, koje su također na zastavi radile iz same ljubavi prema nebeskoj Majci.

Vijesti iz svetišta

IZLOŽENJE ZASTAVE SVETIŠTA. Zastava Svetišta Majke Božje Lurdske, koju je izradila članica Kluba likovnih umjetnika u Zagrebu, gospođa Zenaide Bandur, bit će početkom veljače izložena u izlogu tvrtke Josip Kaplan u ulici Pavla Radića 7, i u Svetištu M. B. Lurdske u Vrbanićevoj ulici.

Dobrotvori Svetišta, koji prigodom svečanog blagoslova zastave žele zabiti zlatni čavao u koplje zastave, neka se na vrijeme prijave u sakristiji Svetišta, da se na čavlu može dati izraditi njihovo ime.

MOLBA NAŠIM DOBROTVORIMA. Zahvaljujući molitvama Marijinih pobožnih duša, upravi je Svetišta pošlo za rukom da se je sa nacrtom Zavjetnog Svetišta počeo baviti profesor arhitekt svjetskoga glasa. On je najprije izradio skicu, koja se je vanredno dojmila. Sada izrađuje definitivni nacrt. Prijatelje Svetišta i Marijine štovatelje molimo, da osobito ovoga mjeseca mole da i nacrt što bolje uspije i odobrenje nacrta bude bez poteškoća postignuto.

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

MJESEČNI DOPRINOSNICI, ZAGREB:

Po Din 50: Senečić Blanka, Sviben Đuro i Ruža, Dapčić Marija, Sertić Zora, Krleža Milan, Baćanj Marija, msgr. dr Janko Šimrak.

Po Din 30: Obitelj dra Stipana, Stančirević Ivan, Pavlović Katarina.

Po Din 20: Pavlić Stefanija, Kožić Marija, preč. Međimorec dr Mijo, Orešković Jelka, Vučenić Marija, Stiplošek Jelka, Vujec Valent, Santini Marta, Obitelj R. Debeljak, Pliverić Dragica, Schocippal Ivo, Svoboca Zlata, Arzenak Marija, Haklik Ladislav, Obitelj Degoricijan, Belašković Milka, Srkulj N., Obitelj Škorjač, Cvitovac ud. Ana, Petković Stanka, Obitelj Sutlić, Stern Simon-Eduard Kolarić Fani, Ferković N., Maričić dr Mijo, Špehar Ana, Arzenak Marija, Majnarić Slava.

Po Din 15: Šantek dr Miroslav, Žlender Josipa, Klemenčić Zora, Vuksan Kata.

Po Din 10: Mulej Agneza, Krznar Boris, Voplakal Marica, Vidmajer Ljubica, Somun Mirko, Bury staller Janko, Kurelac Katarina, Filko Matilda, Ivanoš Barica, Hartinger dr Josip, Bakšić Julija, Ciglenjak Paula, Šovranac Dragica, Kutnjak Jelka, Premuš Julija, presv. Dočkal dr Kamilo, Langer ud. Marija, Rukavina Jerko, Zmijanović Marica, Šimatović Agneza, Cerpnjak Marija, Čanić Marija, Vidović Emica, Obitelj Horvatić, Jagar Marija, Sabadoš Nada, Očić Mato, Novosel Andrija, Domitrović Josip, Arlavi Nita, Karlin Alojzija, Kolar Ljuba, Mohač Alojzija, Župančić Josip, Matulaj Štefanija, Macan Zorica, Marković Jelka, Draženović Katica, Šabijan Ana, Kovač Mihael, Lisak Marija, Gržeta Anđa, Triplat Franjo, Joža Marija, Starčević Stjepan, Valent Marija, Plocaić Ivka, Gajski Micika, Maričić dr Mijo, Šćetinec dr Juraj, Đurić bar. Libuša, Buin Olga, Delak Maja, Štafra Elizabeta, Presiček Marija, Galić Šaula, Volić Draga, Švab Katarina, Berce Ivica, Braun Grga, Majer Terezija, Šimunić Julijana, Špiler dr Juraj, Koljanin Anka, Ergovac Ivka, Pulčar Marija, Majnarić Slava, Lany Franciska, Signjar Atalija, Berić Marija, Bartolac Stanislava, Tušek Fanika, Bertović Marija, Budić Sofija, Prpić Jakov, Hitrec Andrija, Knaflić Antonija, Tuđan Josipa, Dolenec Ruža, Horvath Zlata, Obitelj Medle-Kolačko, Obitelj inž. Horvatića, Orešić Ana, Đulbegović, Marković Sofija, Kohek Ivan, Pahu Ivan, Toth Viktor, Gaspert Marija, Šurmin dr Đuro, Horvat Zora, Neferović Darinka, Prof. Jovan, Brumec Sabina, Drezga Josip, Svećnik Betika, Weineiscu Marija, Plehan Marija, Brčić Fanika, Jakopčić Rozalija, Hoch Julijana, Hercigonja Antonija, Jesensky Ružica, Vrećar Dragica, Obitelj Matijašić, Uczessanek Josipa, Obitelj dra Troboza, Žunac Jelka,

Gajski Mijo, Koschatzky Hinko, Bevandić Milan, Obitelj Knaus, Vežić dr Milutin, Kramarić Stjepan, Obitelj Potušek, Hotko Ivan i Sinovi, Bulvan Vatroslav, Gračanin Đuro, Obitelj Čulinović, Čulinović Zora, Obitelj Kezan, Horvat Marija, Obitel-Ivana Magdića, Prica Darinka, Horvatić Vjekoslaj va, Obitelj Landikušić, Melemuk Betika, Obitelj Desput, dDobrimić Marko, Potočki Albina, Polić Marija, Marković Katinka, Obitelj Kiseljak, Obitelj Erdelić, Obitelj Kolarić, Obitelj Ožanić, Brčić Marija, Obitelj Blažeković, Obitelj Kist, Bubanj Andrija, Obitelj Čapek, Obitelj Đuran, Čupac Josip, Borovčak Ivan, Demerec Marija, Novosel Stjepan, Zotman Dragomir, Varga Mirko, Kramarić Marija, Prelagović Irena, Peko Regina, Marinić Marija, Volg Pepica, Šestan Šime, Šprajcer dr Zvonimir, Rakošić Katica, Obitelj Prpić, Prašek Marija, Žmar Jelka, Čop inž. Branko, Mužar Pepica, Štajninger Fanika, Rubelli Vjekoslav, Šef Ivka, Bogović Marija, Schweder Regina, Šorš Fanika, Kelemen Franjo, Mateković Micika, Fučić Ive, Hahn Marija, Kuhar Josip, Žagre Barica, Krpati Marija, Šandor Terezija, Budisalić Marija, Šćetinec dr Juraj, Čačić dr Fedor, Obitelj Maretić, Rajković Marija, Schoen inž. Juraj, Žmauc Andrija, Blašković Hinko, Obitelj Đurđević, Bolzer Rudolf, Golubić Marija, Valpotić Barica, Mirković Ante, Markotić Stjepan, N. N., Cvitković Milan, Kosina Josipa, Žigrović Hermina.

Po Din 5: Pužar Ivana, Balasko Marija, Zakšek Marija, Kovačić Josipa, Fijohan Katica, Polarević Katuša, Grandić Olga, Razdras Beta, Ferković Ljerka, Krepek Kristina, Gotfrid Zvonko, Golub Zvonko, Penić Josipa, Žiljaka Magdalena, Malec Šandor, Dutković Ružica, Vrumans Margareta, Njirić Nikša, Frančak Barica, Grinwald Vinka, Zamorski Marija, Simon Đuro, Guba Julka, Draganić Jelka, Štebel Matilda, Novak Nikola, Obitelj Vukić, Rožić Milka, Kipčić Marija, Petrina Marija, Košuta Ana, Štefan Janko, Šipuš Veljko, Morović Marija, Jančim Franciska, Jenik Ladislav, Preglej Dragutin, Glogovski Barica, Vlašić Alojzija, Paulić Jelka, Curi Josipa, Presiček Marija, Odžić Marija, Padoš Josipa, Ruprecht Antonija, Kovačić Marija, Mihok Barbara, Juriša Stjepan, Vrbanc Rozika, Stipan Šimun, Jutner Terezija, Živčić Stefanija, Finčić Marijan, Cesarec Julka, Švec Anton, Rukavina Slava, Štohan Anica, Mlinarić Anka, Jurić Fanika, Mokrović Tješimir, Maglaić Marija, Kralj Antonija, Talijak Ana, Meštrić Agata, Tasoti Štefica, Tilija Regina, Rakić Magdalena, Kodić Matilda, Jobst Katica, Brunšmid Albina, Kestrić Terezija, Kobišćak Josip, Maici Peruška, Petrunić Štefica, Petrunić Dora, Žugčić Martin, Tenšek Vjekoslav, Caba Nada, Nikolić Marija, Suina Katarina, Sabulić Andrija, Korošec Ana, Domitrović Franjo, Kožarić Marija, Knol dr Petar, Vignjević Josip, Jakovac Julija, Bedeković Fanika, Jurišan Bara, Karni Marija, Gradeski Janko, Krivak Marija, Urbas Melita, Golubić Ljubica, Klenar Magdica, Cesar Dragica, Stefan Dora, Trajma Anka, Benčić Dragutin, Bilin Pepica, Stefan Anka, Korenić Ruža, Fuerst Marija, Knović Josipa, Elijaš Ivica, Perinić Marija, Strovićek Barica, Bosanović Dragica, Hribar Terezija, Gologošek Marija, Žanić Marija, Horvat Dragica, Juhaut Anka, Polovica Jelka, Turinšek Tereziji, Slavić Marija, Viković Natalija, Burić Rozika, Burger Štefa, Ehrlich Laura, Kaur Barica, Majnarić Gizela, Miletić Pavao, Dološić Marija, Lazarinić Masi 2 iW k Slavica, Tomašić n ai Miietić Zdenka.

PRIGODNI DOPRINOSNICI IZ ZAGREBA:

Po Din 365: Vujnović Matilda, učiteljica („Godina se primiče kraju, a moje obećanje — da ću svaki dan uštediti po 1 Dinar za Svetište — leti svome cilju, iz zahvalnosti predragoj neoskvrnjenoj Majčici".)

Po Din 300: Anka ud. Vrbanić (obitelj pok. dra Jurja Vrbanića).

Po Din 130: Polić Robert (za 27 mjeseci).

Po Din 100: Forster Josip, Olga Jović, Mar Helen.

Po Din 50: Klarić Vjekoslav (u zahvalu), Obitelj Modrić, Klaužer Anton, Hren dr Dragutin.

Po Din 35: Gospođa Kmetić.

Po Din 30: Rihter Katarina.

Po Din 25: Hrlić N.

Po Din 20: Kirša Tereza (u zahvalu), Obitelj Gusić, Čanaki Marija (u zahvalu), Dolovski Gabrijela, Milković V., Cvetko Josip, Pukljak Ivica, N. N., Prelog Adolfina, Marković Vlasta, Signjar Otilija, N. N., Šimić Šime, Krčelić Josip, N. N., Očko dr K., Hajduković Filip, Milković Ivan, Mahnik Artur, Pšenica Judita, N. N., F. S., J. B. (40), Stilinović Mile, Mirko K., Marković Vlasta, Panek Josip, N. N., N. N., Baranović, Zajc Josip, Perković Petar, Pukljak Ivica, Nerel Katica, N. N., Kapusta Mijo, Pećnjak M.

Po Din 15: Sečak Stjepan.

Po Din 10: Radošević Josipa, Bednjanac B., Bednjanec M., Lukić Marija (12), Cvetković Zora, Partaš V., „Zagorka" d. d., Sautner Franjo, N. N., N. N., N. N., Zorko Ana, Vori Marija, Felja Vilim, Goranin Leo, Golubić Jalža, Babić Zlata, preč. msgr. Beluhan (20), Šaban Ladislava, Turk Leopold, Zajc Josip, Cagarić Josipa, Franjić Mila, Domaćinska škola, Trbojević Evica, Šestak Valerija, Bartulić Vladimir, Ferk Marija, Č. S. Maloga Isusa (Maksimir), Ciraki Gertruda, Ostermann prof. Stjepan, Kršnjavi Štefa, Benić Mirko, Preberina Jagica, Frčak Neža, Valent Cella, Gregurić Franjo, Glazer Leo, Landikušić dr Stjepan, Črnić Marija, Lončar Vlatko, Belajec Anton, Tomičić Marija, Dobracin Luka Marija, Stenol Franjo, Vereš Tomislav, N. N., N. N., A. B. C., N. N., Brajnik Vida, Jakovčić dr Ivan, N. N., N. N., Majci Franjo, N. N., Jazbinsky Paula, N. N., Bezić inž. Marin, Šnidarić Božo, Maček Zora (u zahvalu), Wolff E., N. N., Tomić Josip, Vuksan Katarina. Grossek Roza, Vidić Irena, Pomper Vjekoslav,

Po Din 5: Vrkljan Ana, Žarković Anđela, Karva Josip, Globočnik Antun, Kranjc Leonard, Smokvina Ana, Moibr Jakov, Dr Josip Šaban, Zora Janeković, Saban Štefa, Malagurski Barica, Maurer Antun, Goranin Leo, Kvakan Vesna, Oskar Ueberall, Broz Stjepan, Hirschl Julija, Beščić Josip, Šimić Marija, Mihalinec Ana, Miholić Petar, Kos Miroslav, Šoštarić Vladislav, Crvović Matija, Grdan Đuro, Zenić Mate. Pobrišić Mirko, Ueberall Oskar.

MJESEČNI DOPRINOSNICI IZ POKRAJINE:

Bjelovar: Gašpar Marija 10. — **Cerje Tužno:** Mihalić A. 10. — **Irig:** Karolić Ruža 5, Karalić Maca 5, Krvarić Josipa 5. — **Jasrtebarsko:** Brestić Albrecht 10, Pšeničnik Ljubica 10. — **Kostajnica:** Froelich Antuna 20. — **Karlobag:** Bačić Marija 20. — **Račinovci:** Vladisavljević Luka i Marija 50. — **Novigrad Podravski:** Vizovari Stjepan 100. — **Ogulin:** Sušanj Magda 10. — **Pleternica:** Friš Terezija 10. — **Ratkovine:** Silvija Sivoš 30 (3 mjeseca). — **Slav. Požega:** Vosang Franciska 10. — **Slav. Brod:** Tunuković Luka i Roza 10. — **Split:** Šetina Fani 60 (za siječanj i veljaču). — **Šemovec:** Dukarić Mijo 10. — **Varaždin:** Kućer Anka 20. — **Velika Gorica:** Sokić Milka 5, Leber Barbara 5, Lesić Olga 5, Fanton Zlata 5, Ratko Katica 5, Toth Anka 5. — **Vrbica:** Jovanovac Franjo 10. — **Zenica:** Šumiga Martin 10.

MJESEČNI DOPRINOSNICI IZ VARAŽDINA:

Po 5 Din: Anica Fodor, Terezija Tomašić, Julijana Kocbert, Elza Mesek, Dragica Mesek, Johana Pejčić, Sofija Tomašec, Mežnarić, Krunoslav Suppan, O. Š., N. N., Aleksa Marciuš, Halužan, Marija Čeh, N. N., T. Markušić, Marija Mak, T. Štimac, S. Tomašec, Banfić, N. N., Franjo Suppan.

Po Din 10: Hermina Fischbach, Štefica Herceg, M. Gotal, Terezija Sračić, Gizela Pracajić, Ljubica Šotola, Hilda Grčević.

Po Din 20: Monika Štuhec, Jelisava Gotal, Slavica Hršak. (Povjerenica: Suppan Otilija).

Po Din 5: Feliks Svetina, Žapčić Milica, Kaifeš Ana, Lisac Štefica, Kreš Slavko, M. Korn.

Po Fin 10: Darinka Ivić, Marija Jurković. (Povjerenica: Strmšek Vidica).

MJESEČNI DOPRINOSNICI IZ SELA KOD SISKA

Po Din 5: Jurina Maja, Dumbović Ante, Kozelko Ivan, Trčak Paula, Jagetić Paula, Božičević Slavica, Zeman Dragica, Zeman Ivan, Hink Slavko

Po Din 10: Krivošić Leo, Matolnik Leon, Jurinac Katica. (Povjerenica: Jurina Katica).

PRIGODNI DOPRINOSNICI IZ POKRAJINE:

Biograd na moru: Pinjatela Ivan 10. — **Bjelovar:** Vodogažec Olga 25. — **Bebrina:** Didović Franjo župnik 20. — **Bizovac:** Ilin Reza 10. — **Bose:** 68 (Minn.): Gregurić M. 39; isti 35 (u zahvalu). — **Čilipi:** Bošković Marija V. 20. — **Gaza:** Lemesić St. 5. — **Gračani:** Tomine Zvonimir 10. — **Hercegovac:** Pružek Ana 30. — **Koprivnica:** Katar August 100 (u zahvalu). — **Kraljevica:** prof. Ivo Valjato kateh. 40. — **Kukujevci:** Brkić Eva 10. — **Međurić:** Sečen Ivan 10. — **Novigrad:** Kovačević Anka 10. — **Novska:** Žiljac Luka župnik 20. — **Novoseljani:** N. N. 20. — **Omišalj:** Kraljić Kate rođ. Žmrč 100 (u zahvalu). — **Orebić:** Tunjica Mina 30. — **Ogulin:** Lornički Ivan 40. — **Pleternica:** Belančić Josip 10. — **Pupelića:** Blažeković Marija 20 (u zahvalu). — **Rasinja:** Obitelj Medvenić 10, Ledinko Mara 5. — **Sarajevo:** S. M. Donata Novak 10. — **Samobor:** Jurinić Stjepan 20, Vlasar Franjo 20, Leušić dr Gjuro 10, Pavličić Jelka 10, Juratović Franjica 10, Praunšperger Milan 10.

PRIGODNI DOPRINOSNICI IZ VARAŽDINA

Suppan Otilija sabrala: Ljubica Reter 5, Susana Kaiser 5, Marija Ferenčić 5, Ljubica Košić 5, N. N. 5, Marija Gužvinac 10, R. D. 10, M. B. 10, Ivo Martinjak 10, Marija Grims 10, Slavica Hršak 10, Terezija Fajfarić 10, Eva Maurin 20, Barujek 20, Ivo Martinjak 50; Marta Stvezaj 20, P. Delija 20, M. D. 10, R. D. 10, Zagać 10, Takuš 5, Marija Vračko 20, Jaka Kocijan 15, Ružica Lukman 10, Hršak Slavica 40, Marta Streny 10, Bunić Josipa 20, Marta Streny 10, Zora Goger 20.

Strmšek Vikica sabrala: N. Somogyi 10, Tinka Gašpar lin 10, Marija Bibić, N. Kralj 10, Katica Dujmović 10, N. Negovec 10, N. N. 10, Ljubica Zemljak 10, Betika Vičar 10, Marija Knobloch 5, Monika Žunek 5, Sofija Šamec 5, Marta Horvat 5, Marija Palašec 5, Beti Hlišec 5, Josipa Novaković 5, Anica Golub 5, Aleksandra Posedi 5, Božena Premožaj 5, N. Mašić 5, Micika Kochne 5, Terezija Kochne 5, N. N. 20, Katarina Bisek 10, Milka Šlezinger 10, Marija Keretić 10, N. Žima 10, S. Leskovec 10, Ruža Borak 10, — Po Din 5: Emilija Brener, Josipa Zgrebec, Marija Tončić, Agneza Štukac, Katarina Dujmović, N. N., N. Gjurin, Cecilija Semenčić, Zora Mlinarić, N. Baltažak, Jelena Posavec, N. Hren, Josipa Mister, Tazika Novak, Milica Žapčić, M. Korn. — Po Din 10: Ivić Darinka, Jurković Marija, Strmšek Alois. — Po Din 5: Marija Mock, Ivana Strmšek, Nada Šic, Josipa Zgrebec, Milica Žapčić, Katica Dujmović, Julka Vincek, Anastazija Novak, Marija Severi, Marija Kafeš, N. N.

PRIGODNI DOPRINOSNICI IZ SELA (KRAJ SISKA):

Sabrala **Jurina Katica:** Curić Ivan 5, Nemet Rozalija 5, N. N. 70, Šiprak 12, Šimunjer Stevo 5, Hrgešić Ivan 5, Brajević Ivan 5, Petreković 5, Banić Gizela 5, Kerep 5, Bačak Irma 10, Bačak Andrija 10, Huml Franjica 10.

POVJERENICI:

Karlovac: Bledšnajder Božena sabrala Din 135. — **Varaždin: Strmšek Vikica** 60. — **Brnelići: Brnelić Josip** 85. — **Goričani: Doboš Luka** 39. — **Stari: Vicid Ivanka** 25. — **Varaždin: Suppan Otilija** 185. — **Varaždin: Orešković Slava** 150.

PREPORUČAJU SE U MOLITVE:

Virovitica: „Josip i Marija, supruzi".

Jastrebarsko: Brestić Albrecht.

NAŠI DRAGI POKOJNICI:

Umrli su slijedeći redoviti članovi pomagači našega Svetišta:

Markotić Vjekoslava, Zagreb — Dapčić Marija, predsjednica Društva Katoličkih Žena i kuma nove zastave našega Svetišta. — Preporučamo ih u molitve.

Počivale u miru!

ZAHVALNICE MAJCI BOŽJOJ LURDSKOJ:

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj za mnoge milosti koje sam do sada primio, a osobito za najzadnju (ozdravljenje). — Prilažem dar za gradnju novog Svetišta.

Zagreb, 26. prosinca 1934. **Klarić Vjekoslav.**

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj za majčino ozdravljenje.

Zagreb, 4. prosinca 1934. **Pavlović A.**

Hvala Majci Božjoj Lurdskoj za primljene milosti. — Upisujem se za člana novog Svetišta sa mjesečnim doprinosom.

Uljanik, **Fajman Josip.**

Na primljenoj milosti Majci Božjoj Lurdskoj zahvaljuje

Zagreb, 18. siječnja 1935. **O. E.**

Molim da uvrstite u Glasnik Majke Božje Lurdske moju javnu zahvalu za milosti, koje sam primila od Majke Božje Lurdske, presv. Srca Isusova, sv. Josipa i sv. Antuna. — Prilažem dar za Svetište.

Pupelida, 16. prosinca 1934. **Blažeković Marija.**

Opasno sam obolila i morala se podvrći istodobno dvjema operacijama. Jako sam se bojala. Nijesam se međutim prevarila u svom velikom pouzdanju u Boga, Majku Božju i Svete. Sve je prošlo dobro i sjajno sam se oporavila. Javno se zahvaljujem u Glasniku i šaljem svoj doprinos za hrvatsko zavjetno svetište Gospe Lurdske.

Omišalj, 12. siječnja 1935. **Kate Kraljić rođ. Žuvić.**